

บทนำ

เสียงเพลงแนวอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์ดังกึกก้องผับหรูย่าน
สถานบันเทิงชื่อดังแห่งหนึ่ง ที่ตกแต่งภายในด้วยเฟอร์นิเจอร์วิทนีสีดำ
สนิท ตัดกับแสงไฟหลากสีที่ส่องวิบวับไปทั่ว โดดเด่นด้วยโคมไฟระย้า
ขนาดใหญ่ซึ่งห้อยอยู่ตรงกลางบาร์ เกิดประกายระยิบระยับยาม
กระทบกับแสงไฟ ชวนมองไม่น้อยไปกว่าบรรดาผีเสื้อราตรีนับร้อยที่
กำลังโยกย้ายส่วนสัดไปตามจังหวะเพลงอย่างสนุกสนาน ซึ่งสามารถ
ดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มหลายคนให้เข้าไปติดกับได้อย่างไม่ยาก
เย็น ผิดกันกับชายร่างสูงกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตรที่เลือกนั่งอยู่
บริเวณหน้าเคาน์เตอร์บาร์ จิบเครื่องดื่มรสอ่อนอยู่เพียงลำพัง และไม่
ยอมรับไมตรีจากสาวสวยมากหน้าหลายตาที่เพียรทิ้งสายต่ายั่ววน
มาให้สักคน

มือใหญ่ทว่าเรียวยาวได้รูปยกแก้วบรรจุน้ำสีอำพันที่ถืออยู่สูงให้
สาวสวยคนหนึ่งที่สูงอ้วนหนวยดพร้อมทั้งสายตาทอดไมตรีมาให้
แล้วยกขึ้นจิบตามมารยาท ไม่ได้คิดสานสัมพันธ์มากไปกว่านั้น ซึ่งนั่น
ทำให้หญิงสาวที่พยายามทอดสะพาน ได้แต่ทิ้งสายตามองเขาด้วย
แววตาแสนเสียดายที่ไม่มีใครดึงความสนใจไปจากเขาได้สักคน

นอกจากหญิงสาวเรือนร่างอ่อนแอในชุดเดรสสั้นรัดรูปสีแดง

เพลงที่กำลังยืนยกย้ายสายสะโพกไปตามเสียงเพลงแสนเร้าใจอย่าง
เมามันคนนั้น

ลลิส หรือ ลลิสสา อัศวรวา คืออดีตคู่หมั้นสาวที่เขาไม่เคยคิดจะ
ไยดี จนทำให้สถานะคู่หมั้นหมายที่เริ่มต้นจากการเห็นดีเห็นงามของ
ผู้ใหญ่และความเต็มใจของหญิงสาวเพียงคนเดียววสันต์สุดลง เมื่อลลิสสา
ตัดสินใจเอ่ยปากยุติความสัมพันธ์กับเขาด้วยตัวเอง หลังจากที่เขา
สาวพยายามตามติด ร้องขอความรักจากเขามาตลอดหลายปี แต่เขา
กลับไม่เคยมีใจให้และมองว่าการกระทำของหญิงสาวที่คอยตามหึง
หวงและร้องถามความรักจากเขาเป็นเรื่องงี่เง่าที่แสนไร้สาระ เขาจึงไม่
เคยพยายามรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกันเลยสักนิด ด้วยเพราะไม่
เคยต้องการในสิ่งที่ผู้ใหญ่ยึดเยียดให้ ออกจะรำคาญด้วยซ้ำ

แต่แล้วเขาก็รู้สึกสับสน เมื่อได้เห็นใบหน้าสะสวยของคู่หมั้น
สาวต้องประอะเปื้อนไปด้วยหยดน้ำตา ยามต้องถอดแหวนเพชรเม็ด
งามออกจากริ้วเรียวส่งคืนให้เขา พร้อมตัดความสัมพันธ์ด้วยเสียงสั้น
เครือ

‘ฉันคืนอิสระให้คุณแล้ว ขอโทษสำหรับทุกอย่างที่ผ่านมา
ขอโทษนะ’

เขายังจำได้ดีว่าวินาทีนั้นรู้สึกอย่างไร มันเจ็บราวไปหมดเหมือน
ถูกมือที่มองไม่เห็นเอื้อมมาบิดหัวใจให้หลุดออกจากขั้ว ลมหายใจขาด
ห้วงจนเขายังกลัวว่าตัวเองจะช็อก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจาก
ยอมรับ และได้แต่มองตามหลังอดีตคู่หมั้นหมาดๆ ไปจนลับสายตา
ซึ่งปฏิกิริยาจากความรู้สึกเจ็บปวดที่ค่อนข้างรุนแรงนั้นทำให้เขาต้อง
ค้นหาคำตอบให้ตัวเอง

หลังจากที่เลิกรักกัน ชายหนุ่มได้ข่าวว่าหญิงสาวเข้าไปเรียนรัฐ
งานในโรงแรมของตัวเองเต็มตัว ส่วนตัวเขาเองตัดสินใจไปเรียนต่อต่าง
ประเทศในคณะบริหารธุรกิจตามคำสั่งของบิดาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แทนที่จะเรียนต่อคณะในฝันอย่างวิศวกรรมศาสตร์ดังที่ตั้งใจไว้แต่แรก เนื่องจากเขาเป็นทายาทเพียงคนเดียว จึงจำเป็นต้องสานต่อกิจการโรงแรมของตระกูลที่สืบทอดกันมา โดยลลิสาเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เขาตัดสินใจไปจากเมืองไทยชั่วคราว เพราะเขาไม่ยอมรับรู้ว่าหญิงสาวเสียใจแค่ไหนกับความสัมพันธ์ที่ต้องจบลง หลังจากที่เธอบอกรัก เขามานานหลายปี และเขาอยากไปหาคำตอบให้ตัวเองว่าทำไมต้องรู้สึกเจ็บปวดมากมายขนาดนั้น กับอีแค่เห็นความเสียใจของลลิสา ทั้งๆ ที่เขาควรจะรู้สึกดีใจที่หลุดพ้นจากวงโคจรของหญิงสาวมาได้

ชายหนุ่มจึงเริ่มค้นหาคำตอบให้ตัวเอง ด้วยการทดลองบริหารเสน่ห์ที่มีอยู่เหลือล้น เลือกรับสาวสวยต่างสัญชาติไปทั่วตลอดสองปีแรกของการเรียนต่อปริญญาโท ทั้งเกาหลี ฮองกง และออสเตรเลีย โดยคบหากับสาวแคนาดาตาสีฟ้าได้นานที่สุดนับห้าเดือน ก่อนจะเลิกกันไปอย่างกะทันหันแบบไร้เยื่อใย โดยมีชาวคราวการคบหาผู้ชายของลลิสาเป็นต้นเหตุ ซึ่งนั่นทำให้ความรู้สึกที่เขาคิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้มาตลอดชัดเจนขึ้น เขาหนึ่งหวงเธอ

ดวงตาคมเจิดจ้าของร่างสูงใหญ่ยังไม่ละไปจากเรือนร่างอ่อนแอ ยังคงจับจ้องลูกไก่ตัวน้อยที่เคยอยู่ในกำมือด้วยความรู้สึกหลากหลาย เขากลับมาจากเรียนต่อต่างประเทศและเข้ารับตำแหน่งประธานกรรมการบริหารต่อจากบิดาทันทีได้ร่วมเดือนแล้ว โดยมีโอกาสได้เจอลลิสาอย่างจริงจังเมื่อครั้งงานเลี้ยงรับตำแหน่ง แต่ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะจงใจลืมเลือนเรื่องราวระหว่างกันและมองเขาเป็นเพียงอากาศธาตุที่ไร้ตัวตนไปเสียแล้ว ถึงได้มองเมิน ทำเหมือนไม่เคยรู้จักกันแบบนั้น และกลายเป็นเขาที่รู้สึกร้อร่นกับความมั่นใจตั้งเฉยชา จนต้องผันตัวจากอดีตผู้ถูกล่ามาเป็นผู้ล่าเสียเอง

มือใหญ่วางแก้วน้ำสีอำพันที่ถือคดลึงอยู่ในมือลงบนเคาน์เตอร์ เมื่อเห็นชายหนุ่มทำทางสำอองซึ่งยืนอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ ใกล้เคียงๆ กัน

กับลลิตาที่กำลังยื่นเงินงอนงนหันมาพยักหน้าให้สัญญาณ เขาจึงหันไปจ่ายเงินกับบาร์เทนเดอร์ ก่อนหยัดตัวลงจากเก้าอี้ยื่นเต็มความสูง แล้วเดินตรงดิ่งไปยังหญิงสาวที่ยังคงชูแก้วแอลกอฮอล์ในมือขึ้นเหนือศีรษะและเดินไปมาอย่างไม่รู้ชะตากรรม เขามองเธอด้วยแววตาหมายมั่น

ที่นี้ละ ลลิตา อัครวรา จะได้รู้แจ้จ้งสักที่ว่า ธิติ วรรักษ์ธิกุล กลับมาแล้ว

และกลับมาเพื่อเป็นผู้ล่าที่ต้องชนะเท่านั้น!

แสงแดดอุ่น ๆ ของเช้าวันใหม่ส่องผ่านผ้าม่านสีนใหญ่เข้ามาภายในห้องนอนกว้างบนเพนต์เฮาส์หรูหรา ซึ่งตั้งอยู่บนยอดตึกสูงชั้นที่สี่สิบของโรงแรมเดอะแกรนด์เวิร์กซ์ กลิ่นกินความมีดมิตยามรุ่งสางให้เลือนหาย เผยให้เห็นภาพของสองหนุ่มสาวที่กำลังนอนกอดก่ายกันอยู่บนเตียงนอนสปริงเตียงใหญ่ ความเย็นจัดจากเครื่องปรับอากาศราคาแพงโลมได้แผ่วเบาไปยังผิวกายเปลือยเปล่าบริเวณหัวไหล่ ขาวเนียนที่ไพล่พ้นจากผ้าห่มนวมหนานุ่ม ส่งผลให้ร่างแบบบางเบียดกระเซะเข้าหาเรือนร่างกำยำแข็งแกร่งอย่างต้องการความอบอุ่น ขณะที่ใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางแยมยิ้มน้อยๆ เหมือนกำลังตกอยู่ในห้วงภวังค์อันแสนสุข

อุ่นจัง...

ในม่านหมอกสีขาวยลือนราง ลลิสากำลังนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงนอนสีหวาน สองแขนเล็กโอบกอดตุ๊กตาหมีสีน้ำตาลตัวใหญ่เอาไว้ อย่างหวงแหน แล้วเกลือกกิ้วใบหน้าเข้ากับขนนุ่มนุ่มอย่างแสนรัก จมูกโด่งเข็ดร้อนกัมสุดดมกลิ่นหอมสะอาดเข้าปอดอย่างชื่นอกชื่นใจ ขณะที่แขนสั้นๆ ของเจ้าหมีตัวใหญ่งอขยาย แล้วโอบกอดตบเธอเอาไว้ทั้งตัวเพื่อให้ความอบอุ่น ทำเอาคนถูกกอดหัวเราะคิกคักชอบใจ

ก่อนสติอันน้อยนิดจะทำให้เธอหยุดชะงักก็ก ก็ เธอไม่ชอบตุ๊กตาดานนี่นี้ออกไปนะ!

ลลิสาลืมตาโผล่ขึ้นมาอย่างตกใจยามนี้ถึงสาเหตุ หยีตาผู้แสงแดดจ้าที่ส่องลอดเข้ามา ทำให้ต้องหลับตาลงแล้วค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้งอย่างช้าๆ และสิ่งแรกที่เห็นคือเพดานห้องสีเทาอ่อนแปลกตา ก่อนคำถามแรกจะผุดเข้ามาในสมองทันทีพร้อมกับความรู้สึกปวดหัวจี๊ด เมื่อความทรงจำเลื่อนรางแจ้งเตือนว่าสถานที่สุดท้ายของเธอเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมาคือฉับหูแห่งหนึ่งย่านสถานบันเทิงชื่อดัง

แล้วที่นี่...ที่ไหนกัน!

คือสวยที่ถูกกันแต่งอย่างดีชมวดมนุ่อย่างสงสัย พลันภาพเหตุการณ์มากมายก็ประดังประเดเข้ามาพร้อมกัน แต่ไม่ทันที่เธอจะได้อ่านคำถามกับตัวเอง เสียงทุ้มห้าวก็ดังขึ้นข้างขมับพร้อมกับท่อนแขนใหญ่ที่วางพาดอยู่บนหน้าท้องแบนราบที่เลื่อนเข้าโอบกระชับรอบเอวแบบบางแล้วดึงเธอเข้าหาลำตัวร้อนผ่าวด้วยท่าทีสนิทสนมชิดเชื้อ

“ตื่นแล้วหรือ”

เสียงใคร ลลิสาทบซ็อก เกร็งตัวแข็งทื่อ รู้สึกเหมือนลมหายใจขาดห้วง คล้ายจะหยุดเต้นอย่างไรอย่างนั้น เมื่อได้ยินคำทักทายหวานหูดังขึ้นจากคนข้างกายที่กำลังลูบปลายนิ้วอุ่นร้อนไปบนสีข้างเปลือยเปล่าของเธอไปมา ตอกย้ำให้ลลิสารู้ว่าไม่ได้ฝันไป และเธอกำลังนอนอยู่บนเตียงกับผู้ชายที่ไหนไม่รู้!

“อรุณสวัสดิ์ครับคนสวย” เสียงห้าวกระชับทักทายซ้ำ ชายหนุ่มกตปลายจมูกโด่งเป็นสันลงบนกลุ่มผมนุ่มของเธอด้วยกิริยาอ่อนโยนดึงความสนใจจากลลิส่าให้หันขวับไปมอง ก่อนที่ดวงตากลมโตสีอัลมอนด์จะเบิกกว้างอย่างตกใจ ยามเห็นใบหน้าของชายหนุ่มข้างกายเต็มตา

“คุณ!” เสียงอุทานอย่างตกใจของลลิสามีความดังเพียงเสียงกระซิบ ขณะมองสบดวงตาคม ฉายแวววาววับของคนเคยคุ้นที่ยกมือขึ้นทำศีรษะและก้มมองลงมาในระยะประชิดด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นสำ

“อะ...ฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรคะ” หญิงสาวหันมองบรรยากาศรอบตัวเล็กน้อยแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตระหนก ก่อนผุดลุกขึ้นนั่ง กระโดดกายหนีด้วยความตกใจสุดขีด โดยไม่ลืมหูลืมตาที่จะยึดผ้าห่มนมสีขาวสะอาดไว้กับตัว ด้วยเพราะมีแสงสังหรณ์แปลกๆ และทันทีที่ลลิสานั่งม้วนผ้าห่มออกเพื่อแอบดูเนื้อตัวของตัวเอง ใบหน้าขาวใสก็ซีดเผือด เธอไม่มีเสื้อผ้าติดกายแม้สักชิ้น มีเพียงรอยจ้ำแดงสีเข้มบ้างอ่อนบ้างเต็มตัวไปหมด ซึ่งเธอไม่ได้อ่อนเตี้ยขนาดที่จะไม่รู้ว่ารอยพวกนั้นคืออะไร...คิสมาร์ก

“คุณถามแบบนี้ เหมือนจำเรื่องราวระหว่างเราไม่ได้เลยนะครับ” ฤทธิที่ชันแขนขึ้นทำหมอน เงยหน้ามองหญิงสาวที่กระโดดตัวหนีไปนั่งอีกฟากของเตียง แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“อะ...เราหรอ”

“คุณทำเหมือนไม่รู้ว่ามีคนเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“ฉัน...” ลลิสานั่งปากแน่น กลืนความรู้สึกมากมายที่ถาโถมเข้ามาในความคิด ก่อนกระโดดตัวออกห่างอีกคือบ เมื่อคนที่มือถือเซอร์เพียงตัวเดียวปกปิดกายขยับลุกขึ้นนั่ง อดแผ่นอกกว้างและหน้าท้องที่แน่นหนึบไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแรง แม้จะไม่ชัดเจนดังคนที่ออกกำลังกายเป็นนิสัย แต่ก็ทำให้ลลิสาน้ำร้อนระอุได้ ยามเปลือยมองร่างกายที่เปลือยของเขา เพราะฤทธิคนตรงหน้าเธอตอนนี้ดูโตขึ้นจากรุ่นน้องหนุ่มที่เธอปักใจรักเมื่อหลายปีที่แล้วมากนัก

“อีกสักแบบนี้ ตกกลางว่าคุณจำความรู้สึกขณะนั้นจากผมไม่ได้จริงๆ ลินะ”

“ทะนุถนอม?”

“ก็ตอนที่เราเป็นของกันและกันไง” ธิดิพุดออกมาหน้าตาเฉย เหมือนเป็นเรื่องปกติทั่วไป แล้วก็ลอบยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าของคู่สนทนา ซีดเผือดคล้ายจะซีอก “อย่าบอกนะว่าคุณจำไม่ได้เลยว่าผมอ่อนโยนกับคุณแค่ไหน ทั้งที่ผมอดทนอดกลั้นเสียขนาดนั้น”

“ไม่...” ลลิสายกมือขึ้นกุมขมับ เมื่ออาการปวดหัวจี๊ดแล่นขึ้นมาอึกระลอก “อะ...ฉันว่ามันต้องมีอะไรผิดพลาด”

ธิดิเหลือบมองใบหน้าสวยใสของอดีตคู่หมั้น ก่อนตอบด้วยคำพูดที่ไม่ต่างอะไรจากมิด “ถ้าจะมีอะไรผิดพลาดก็ต้องเป็นคุณนั่นแหละ เพราะเมื่อคืนผมไม่ได้ป้องกัน”

“คุณว่าไงนะคะ!”

“ก็คุณรุกผมก่อน ผมเลยเตรียมตัวไม่ทันสักอย่าง ซึ่งผมไม่ใช่เพลย์บอยที่ต้องพกคอนโดมติดตัวเสียด้วยสิ”

“ฉันเนี่ยนะคะ รุกคุณก่อน!” หญิงสาวร้องถามอย่างแปลกใจ รู้สึกไร้อนุบวบไปหมดทั้งหน้าด้วยความรู้สึกมากมายที่หลังไหลเข้ามาดั่งพายุ เพราะท่าทีของธิดิบ่งบอกว่าเธอเป็นฝ่ายกระทำเขาก่อน แต่...เธอที่เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ เนี่ยนะ!

“ใช่สิ คุณเป็นคนคุมเกมตลอดเลย”

“ไม่จริง...”

“ถ้าคุณไม่เชื่อก็ลองนึกดูดีๆ สิครับ ว่าใคร...เป็นคนลุ่มหลงใครกันแน่” ธิดิเว้นวรรคเพื่อจ้องใจกระตุ้นความคิด ขณะที่สายตาจ้องมองใบหน้าไร้สีเลือดของลลิสายที่จมอยู่กับความคิดมากมายอย่างเป็นต่อ แม้ภาพลักษณ์ภายนอกของหญิงสาวจะดูเหมือนนางแมวป่าแสนร้ายกาจ แต่ธิดิรู้ว่าภายในของลลิสายเป็นแค่ลูกไก่ตัวน้อยๆ เท่านั้น

“คุณเป็นคนปลดกระดุมเสื้อผมด้วยตัวเอง จำได้ไหม” ชายหนุ่มพูดกระตุ้นซ้ำ ทำเอาลลิสายสะดุ้งเฮือก เมื่อภาพใบหน้าคมสันที่นอนจม

กับเตียงโดยมีมือเล็กของเธอวางแนบอยู่บนแผ่นอกกว้างเอาไว้วางเข้ามาในสมองส่วนความทรงจำ แม้จะเลื่อนราง แต่คำพูดประหลาดที่แวบเข้ามาด้วยนั้นทำให้หญิงสาวคิดหนัก

‘ลลิส นี่มันไม่ถูกต้องนะครับ’

นี่เธอ... รุกเขาก่อนจริงๆ ไช้ไหม

“ผมพยายามห้ามแล้ว แต่คุณก็ไม่ยอม”

“แต่...แต่ฉันจำอะไรไม่ได้เลยนะ”

“ก็เมื่อคืนคุณเมามาก ผมถึงได้เสียใจอยู่นี่ไงครับที่คุณจำเรื่องของเราไม่ได้เลย” ธิติตีหน้าเศร้าได้อย่างสมบทบาท ขณะที่ลลิสายกมือขึ้นกุมศีรษะที่ปวดจี๊ด ด้วยเพราะไม่ยอมรับในสิ่งที่เขากล่าวอ้าง แต่กระนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้เลย หญิงสาวจำได้เพียงแค่ตอนที่เจอเพื่อนสาวคนหนึ่งในฝัน จึงตัดสินใจนั่งดื่มด้วยกัน ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะขอตัวกลับไปก่อนตอนที่เธอเริ่มกรึมๆ ได้ที่ ลลิสจำได้ว่าหลังจากนั้นเธอนั่งดื่มอยู่เพียงลำพัง ก่อนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะก้าวเข้ามาชวนให้เธอดื่มและออกไปเดินด้วยกัน แล้วหลังจากนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้เลย

ซึ่งเหตุผลที่เธอหวนกลับไปเข้าสถานที่ที่โคจรก็เป็นเพราะการกลับมาของเขานั้นละ

“คุณ...ไปเจอฉันที่ไหน”

“ลานจอดรถที่ฝัน ผมเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังจะลากคุณขึ้นรถ จึงเข้าไปช่วย แล้วคุณก็กอดรัดผมไว้ไม่ยอมปล่อย” ธิติโกหกหน้าตาย แล้วก็รีบหนีบถือความกะล่อนของตัวเองที่สร้างเรื่องขึ้นมาเป็นตุเป็นตะได้อย่างแนบเนียน แต่มันก็ยังไม่สามารถทำให้ลลิสเชื่อได้อย่างสนิทใจนักหรอก เห็นได้จากท่าที่ลังเลนั้น

“ที่จริง...” หญิงสาวกัดริมฝีปากอึดมของตัวเองด้วยท่าที่ครุ่นคิด ขณะที่ดวงตาไหวระริกอย่างพยายามนึกถึงเรื่องราวเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมา โดยที่ไม่รู้เลยว่าอาการผลอไผลของตัวเองทำคนมองใจกระตุก...

นำพัดชะมัด...

“ที่จริงฉันไม่ค่อยคออ่อน แต่ทำไมเมื่อคืนถึงเมาได้ก็ไม่รู้” หญิงสาวพึมพำอย่างไม่อยากจะยอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ขณะที่เธอก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และไม่เอ่ยถามถึงสาเหตุเพราะไม่อยากฟื้นผวยหาตะเข็บให้เข้าเนื้อตัวเอง เขาจะไม่พูดหรือถามอะไรที่จะเป็นการชี้โพรงให้กระรอกตัวน้อยจำเรื่องราวทุกอย่างได้แม้แต่นิด ผู้เล่าอย่างเขาจะทำแค่ยัดเยียดความคิดให้อีกฝ่ายเท่านั้น

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี”

“คะ?” ลลิส้าซ่อนสายตาดูขึ้นมองเขาอย่างตกใจ มือเล็กๆที่กำผ้าห่มแน่นสั่นระริก ยามอดีตคนเคยคุ้นหนีบยื่นการตัดสินใจมาให้ ขณะที่ความคิดมากมายวิ่งวนอยู่ในหัว ทั้งร่ำร้องให้เขารับผิดชอบตั้งสาวน้อยแรกแย้มและปฏิเสธอย่างสิ้นเยื่อใย โดยมีเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีตคอยย้ำเตือนว่าครั้งหนึ่ง เธอเคยวิ่งตามเขาจนดูเหมือนผู้หญิงไร้ค่าแค่นั้น และนั่นทำให้เธอตัดสินใจเลือกความคิดอย่างหลังอย่างไม่ลังเล

“ก็ไม่เห็นต้องทำอะไร” ลลิสากัดริมฝีปากก่อนตอบอย่างตัดสินใจ “ก็ต่างคนต่างอยู่เหมือนเดิม”

“ว่าไงนะ”

“คุณวางใจได้ ฉันไม่เรียกร้องให้คุณมารับผิดชอบเหมือนผู้หญิงในละครหรอกค่ะ”

“ทั้งที่คุณเป็นของผมแล้วเนี่ยนะ” ธิดิหันขวับไปมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเอาเรื่อง อารมณ์พุ่งปรี๊ดยามได้ยินความคิดแบบโลกเสรีจ่าจากปากของหญิงสาว เพราะไม่คาดคิดว่าจะได้รับคำตอบแบบนี้

“ใช่ เราเองไม่ได้รักกัน และมันก็เป็นเพียงความผิดพลาด ให้มันเป็นแบบนี้ น่าจะดีที่สุด”

“นี่คุณเป็นผู้หญิงนะ ทำไมพูดจาเหมือนเรื่องที่ผ่านมาไม่มีค่า

อะไรเลย” ธิติไวยอย่างอดรนทนไม่ไหว เมื่อเห็นท่าที่สงบนิ่งจนเกินไป ของลลิสลา อย่างน้อยเธอก็ต้องร้องไห้พุ่มพวยเรียกกร้องความรับผิดชอบ จากเขาสี ไม่ใช่มาเสนอทางออกที่ทำให้เขาเกือบช็อกแบบนี้

“ก็ถูกแล้วนี่ มันไม่ได้มีค่าอะไรสักหน่อย” ลลิสลาตอบออกไปด้วย ไบหน้าเฉยชา ทั้งที่ภายในหัวใจไหวไปหมดยามนึกถึงความบริสุทธิ์ที่ เสียให้เขาไป อดีตคู่หมั้นที่ไม่แม้แต่จะขายตาแลเธอเลย

“แต่ผมเป็นผู้ชายพอ และพร้อมจะรับผิดชอบการกระทำของ ตัวเองที่เกิดจากคุณ” ธิติตั้งต้น เขาจะไม่ยอมเดินตามเส้นทางที่ลลิสลา เลือกลง ในเมื่อการตัดสินใจครั้งนี้เขาวางเดิมพันไว้สูงมากแบบที่ไม่ เคยให้ใครมาก่อน ดังนั้นอย่าหวังว่าเขาจะยอมร่วมมือกับการกระทำ ครั้งนี้ง่าย ๆ เขาจะคว่ำลูกไก่ที่เคยอยู่ในกำมือกลับคืนมา

“ขอบคุณนะคะ แต่ฉันไม่ต้องการความรับผิดชอบใดๆ ทั้งนั้น” ลลิสลาเอ่ยเสียงเข้มขึ้น ก่อนก้าวลงจากเตียงนอน โดยใช้ผ้าห่มวมที่ กระจับปู้พันกายเปลือยเปล่าไว้ลวกๆ หน้าร้อนผ่าวเมื่อเห็นรอยจ้ำ แดงกระจายอยู่ทั่วเนินอกขาวผ่องของตัวเอง

ขณะที่ธิติขบกรามแน่นกับคำปฏิเสธทันควันอย่างไม่ลังเลนั้น แล้วยกพลันนึกถึงสาเหตุจนต้องแค้นเสียงถามออกมาอย่างไม่พอใจ

“ตั้งต้นปฏิเสธผมขนาดนี้ เพราะกลัวว่าใครจะไม่พอใจหรือไง”

“ว่าไงนะคะ”

“ไอ้ไฮโซหน้าจิตที่ดวงกันไปกินข้าวบ่อยๆ นั้นไง หรือว่าไอ้ เจ้าของโรงแรมหน้าหยกนั้นกันล่ะ กลัวมันจะรู้หรือว่าคุณเป็นของผม แล้วนะ”

ลลิสลากะพริบตาปริบอย่างแปลกใจที่ธิติรู้ทุกความเคลื่อนไหว ของเธอ ทั้งที่เขาเพิ่งจะกลับมาอยู่เมืองไทยได้ไม่เท่าไร แถมน้ำเสียงที่ ใช้พูดยังออกแนวกระแนะกระแหนไม่พอใจชัดเจน ซึ่งหากเป็นลลิสลา คนเก่าคงดีใจจนเนื้อเต้นที่เขาพูดเหมือนหึงหวงเธอแบบนี้ แต่ไม่ใช่กับ

ลลิสาคคนใหม่แน่นอน ดั่งนั้นคำพูดคล้ายยอมรับที่ออกจากปากเธอ
ประโยคต่อมาถึงกับทำให้ดิถีชักสีหน้า

“ใช่ค่ะ ฉันไม่อยากทำให้พวกเขาารู้สึกไม่สบายใจ”

“ถ้าฉันก็ขอโทษเถอะ ผมเป็นสุภาพบุรุษมากพอที่ไม่จะทิ้งขว้าง
การกระทำของตัวเอง”

“หมายความว่ายังไง” ลลิสาร้องถามเสียงเบา เมื่อธิดิดูเหมือน
จะไม่ฟังความต้องการของเธอเลย

“ผมจะรับผิดชอบคุณ”

“ไม่ต้อง!” ลลิสาปฏิเสธทันทีอย่างเร็วเฉื่อย เธอไม่อยากให้เขา
ต้องมารับผิดชอบเธอเพราะความผิดพลาดที่เกิดขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ
และเธอไม่อยากเข้าใกล้เขาเกินความจำเป็น เพราะรู้ว่ากำแพงที่เพียร
สร้างขึ้นมาตลอดหลายปีที่เลิกกรากันไม่แข็งแรงนัก แค่เจอกันตอน
ทำงานก็น่าจะเพียงพอแล้ว

“ขอร้องเถอะค่ะ ให้เรื่องทุกอย่างมันจบแคในตอนนี้ดีกว่า ฉัน
ไม่อยากให้เราต้องมาข้องเกี่ยวกับเพราะความผิดพลาดที่เกิดขึ้น อย่า
เอาอนาคตของคุณมาทิ้งที่ฉันเพราะความไม่ตั้งใจเลย อีกอย่างฉันเอง
ก็จำไม่ได้เลยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง ดั่งนั้นอย่าเก็บมันมาใส่ใจเลย
นะค่ะ”

ธิดิมองหน้าคนพูดด้วยดวงตาคมปลาบไม่พอใจ ก่อนดึงดันเอ่ย
แย้ง

“แต่ผมเป็นคนแรกของคุณ”

“ถ้าคุณต้องรับผิดชอบฉันเพราะคำว่าคนแรก ป่านนี้คุณคงมี
ผู้หญิงในสต็อกเป็นโหลแล้วมังคะ” ลลิสาดแหวะเหตุผลแสนน่า
ของธิดิอย่างเสียไม่ได้ ด้วยเพราะรู้ว่าเขาไม่ได้เป็นคนแรกของเธอแค่
คนเดียว ทำเอาหนุ่มเจ้าสำราญสะอึก

“คุณช่วยลืมนั้นไปได้ไหมคะ”

“พูดง่ายดีนี่” ธิดิเอ๋ยเสียงหยันกับคำร้องขอที่อู ซักจะโมโหกับ
ท่าที่ไม่อินังขงชอบของลลิสา

“ถือว่าฉันขอร้องเถอะนะ”

“ความคิดคุณนี่ง่ายกว่าผู้หญิงบางคนที่ผมเคยนอนด้วยอีกนะ
ไม่ร้องให้ ไม่เสียใจ ไม่อาลัยอาวรณ์สักอย่าง ทั้งที่คุณเสียความบริสุทธิ์
ให้ผมแล้ว”

ลลิสาแหม้มปากแน่น นี่เขากำลังกล่าวหาว่าเธอ ‘ง่าย’ จั้นหรือ

“ก็ฉันไม่ได้ต้องการอะไรจากคุณนี่ เลยไม่รู้ว่าจะทำให้เรื่องมัน
ยุ่งยากไปทำไม”

“จั้นถ้าผมต้องการอะไรจากคุณ ผมก็ต้องทำให้เรื่องมันยาก
จั้นสิ” ธิดิถามเล่นลิ้น ก่อนก้าวลงจากเตียง ลูกชิ้นยื่นเต็มความสูง
ประจันหน้ากับหญิงสาวที่ยืนตัวสั้นน้อยๆ อยู่อีกฟากหนึ่งของเตียง
ซึ่งพอมองออกว่าเหตุการณ์ครั้งนี้มันจะไม่จบลงง่ายๆ อย่างที่เธออยาก
ให้เป็น

“กลิ่นหอมจากตัวคุณมันยากจะลืมเหลือเกิน ขอผมคิดดูก่อน
ว่าจะเอาอย่างไร” เขาบอกอย่างตื้อดื้อน ก่อนเดินอาดๆ ไปที่ตู้เสื้อผ้าหลัง
ใหญ่ เปิดออกแล้วหยิบกางเกงผ้าทรงกระบอกและเสื้อเชิ้ตสีอ่อน
ออกมา

“แต่ลืมมันไปก็จบแล้ว”

“แต่ผมไม่อยากลืม” เขาตอบแล้ววางเสื้อผ้าสำหรับผู้หญิงลง
ตรงหน้าเธอ

ขณะที่ลลิสาครางเรียกชื่อเขาเสียงเบาอย่างไม่เข้าใจ เพราะธิดิ
ควรผลักใส่เธอไป ไม่ใช่กักไว้แบบนี้

“คุณธิดิ!”

“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าซะ เดี่ยวผมไปส่ง ส่วนเรื่องนั้นไว้คุย
กันอีกที”

“เราควรคุยให้จบวันนี้ และมันไม่ควรมีคำว่ายึกยี้หรืออีกครั้ง
อะไรทั้งนั้น”

“แต่ผมไม่มีอารมณ์จะคุย”

ลลิสาทอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างอ่อนใจในความตื้อตึงอย่างไร
เหตุผลของเขา รู้ดีว่าเขาจะทำอย่างที่พูดจริงๆ นั่นคือการไม่คุยอะไร
ต่อทั้งนั้น หญิงสาวขยับตัวแล้วหันไปมองรอบห้องนอนกว้างขวางของ
อดีตคู่หมั้นอย่างสำรวจ

“ที่นี่โรงแรมคุณเธอ”

“อืม เพนต์เฮาส์ของผมเอง” ธิดิตอบ ดวงตาคมจ้องอยู่ที่
ไบหน้าใสของลลิสา “ทำไม”

“เงินคุณก็ต้องมีลิปต์ส่วนตัวลงไปที่ลานจอดรถใช่ไหม”

“นี่ก็กลัวการเดินข้างผมขนาดนั้นเลยเธอ” ธิดิเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงติดจะไม่พอใจ ยามเห็นท่าทีของอีกฝ่าย แล้วยิ่งอารมณ์เสียขึ้น
ไปอีก เมื่อลลิสายอมรับออกมาตรงๆ

“คะ ฉันไม่อยากให้ใครนินทา”

“งั้นก็วางใจเถอะ ผมจะไปส่งคุณ โดยที่พนักงานในโรงแรมนี้จะ
ไม่เห็นคุณสักคน” เขาบอกปิดด้วยน้ำเสียงห้วนจัดจนลลิสาต้องกะพริบ
ตาปริบอย่างหวาดๆ ก่อนเอื้อมมือไปหยิบเสื้อผ้ามากอดไว้แล้วเดินผ่าน
ธิดิที่หยิบบุหรี่จากซองขึ้นมากาบ ตรงเข้าห้องน้ำไปด้วยหัวใจที่เต้น
ไม่เป็นส่ำกับภาพลักษณ์แบบบอยที่ได้เห็น

ธิดิดูโตขึ้นจากวันวานมากจริงๆ

หญิงสาวร่างบางปิดประตูห้องน้ำด้วยมือที่สั่นน้อยๆ พร้อมวาง
เสื้อผ้าลงบนเคาน์เตอร์ใกล้กับอ่างล้างหน้า ก่อนปลดผ้าห่มนวม
หนานุ่มออกจากตัว แล้วก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ ยามเห็นร่าง
เปลือยเปล่าของตัวเองที่สะท้อนจากกระจกบานใหญ่ ซึ่งเต็มไปด้วย
รอยรักสีชมพูเข้มมากมาย ทั้งเนินอกอวบอิม หน้าท้องแบนราบและ

ต้นขาอ่อนใกล้จุดอ่อนไหว ที่ใกล้มากเสียจนเธอน้ำร้อนผะผ่าวยาม
นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นี่เธอตกเป็นของธิดิแล้วจริงๆ นะเธอ!

ธิดิละลายจากสาวร่างบางที่เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ
พลางดึงบุหรือออกจากปาก ขณะทอดสายตามองไปยังยอดตึกสูงใหญ่
ที่ตั้งเรียงรายห้อมล้อมอยู่ตรงหน้าด้วยแวตาคุ่นคิด พลันเหตุการณ์
ที่ทำให้เขาตัดสินใจเดินหน้าเต็มตัวเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมา ก็แวบกลับเข้า
มาในความคิด

‘นี่ใคร’ เสียงอุ๊อุ๊ร้องถาม ยามที่ธิดิวางร่างแบบบางลงบนเตียง
นอนนุ่ม หลังจากรับอีกฝ่ายมาจากมือผู้ว่าจ้าง แล้วพาดตรงมายังเพนต์-
เฮาส์ส่วนตัวบนชั้นที่สี่สิบของโรงแรมเดอะแกรนด์เวิร์กซ์ของตัวเอง

‘ผมเอง’ เสียงห้าวเอ่ยตอบ มือใหญ่ยุ้งยุ่นวยอยู่กับการปลด
ซีปด้านหลังของชุดเดรสสีแดงเพลิงที่ลลิสาสวมใส่

‘ไปบีเธอ’

‘อืม’ เขารับคำก่อนที่หญิงสาวจะยกมือออกมาแตะใบหน้าของ
เขาเบาๆ พร้อมกับหยาดน้ำตาที่เอ่อคลอนัยน์ตาสวย พร้อมด้วยแวตาค
ฉายความรวดเร็ววลีๆ ในใจ

‘คนใจร้าย’

‘หือ ใครใจร้าย’

‘ไปบีไง ไปบีใจร้าย ไปบีไม่รักลลิส’

‘ผมขอโทษที่เคยไม่รัก...ได้ไหม’ ธิดิตอบ ดวงตาคมจดจ้องอยู่
ที่ใบหน้าสวย

หญิงสาวนอนแน่นปากแน่นอย่างตื้อตึงคล้ายจะไม่ยอมให้อภัย
ง่ายๆ

‘ผมจะไม่ทำให้ลลิสเสียใจอีก ยกโทษให้ผมเถอะนะ’

‘จริงนะ จะไม่ทำให้ลลิสเสียใจอีกนะ’ หญิงสาวร้องถาม ดวงตา
สวຍน้ำปรือเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์วาวขึ้นอย่างยินดี

‘ครับ จะไม่ทำให้เสียใจอีก’

‘จะไม่ทิ้งลลิสอีกใช่ไหมคะ จะไม่ใจร้ายอีกใช่ไหม’

‘ครับ ไม่ทิ้ง จะไม่ทิ้งอีก’ เขาตอบแล้วแทบกลั้นหายใจ ยามที่
ปลดชุดเดรสสั้นออกจากลาดไหล่บอบบางได้สำเร็จจนเหลือเพียง
ชั้นไนไร้สายสีเนื้อที่ปกปิดนมเนื้ออุ่มเต็มเอาไว้

ร่างบางราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบตรงหน้าทำเอาธิดี
อดใจไม่อยู่ จนต้องหยัดตัวขึ้นจูบหัวไหล่มนเพื่อลดความรู้สึกปรารถนา
ของตัวเอง กดแช่หนึ่งนานอยู่อย่างนั้นก่อนผละออกอย่างอ้อยอิ่ง

‘ลลิสยังรักผมอยู่ไหม ยังรักกันอยู่หรือเปล่า’

ชายหนุ่มร้องถาม แล้วจึงเข้าไปในดวงตาสวຍของหญิงสาวที่
มีสติเหลือน้อยเต็มทีอย่างคาดคั้นเอาคำตอบ อยากรู้ว่าหญิงสาวจะ
ตอบว่าอย่างไร เพราะเขารู้กันว่าคนเมามากจะพูดความจริงเสมอ

‘ว่าไงครับ ยังรักผมอยู่หรือเปล่า ตอบให้ผมชื่นใจหน่อยได้ไหม’

ชายหนุ่มกระซิบถามเสียงพรั้วพร้อมกับก้มหน้าต่ำลงหาคนตัวเล็ก
เกลี้ยปลายจมูกโค้งลงคลอเคลียไปทั่วกรอบหน้าสวຍ ก่อนหยุดสายตา
อยู่ที่ดวงตากลมโตของคนได้ร่าง

‘รัก ลลิสรักไปป์’

‘ดีจัง’ ธิดีพึมพำอย่างพึงพอใจ ก่อนจับร่างบางพลิกขึ้นนั่งเหนือ
หน้าท้องแกร่งของตัวเองที่ทอดตัวนอนแทนที่หญิงสาว จนคนเมานวด
ร้องเบาๆ อย่างตลกขบขัน ขณะที่ชายหนุ่มหายใจหอบแรงยามพิศความ
ขาวอวบละลานตาของคนเหนือร่าง ธิดีเอื้อมไปดึงมือเล็กของลลิสให้
วางแนบลงบนนอกกว้างของตัวเอง แล้วเริ่มปฏิบัติการร้ายของผู้ล่าอย่าง
แท้จริง

‘ลลิสปลดกระดุมเสื้อให้ผมหน่อยสิครับ ร้อนจัง’ ธิดีอ่อนเสียง

หวาน ก่อนที่มีมือเหล็กของคนเฒ่าจะเริ่มไต่ยุกยิกไปบนนอกกว้างของเขา แล้วช่วยปลดเม็ดกระดุมออกจากรังดุมอย่างว่องไว ซึ่งมันเข้าทางตามแผนการที่เขาวางไว้ทุกอย่างเลย...

แกร์ก

เสียงลูกบิดประตูภายในห้องนอนดังขึ้น เรียกให้ร่างสูงที่ยืนเปลือยแผ่นอกอยู่ริมระเบียงขยับตัว แล้วกดบุหรีที่สลับไปได้เพียงนิดเดียวลงบนถาดรองที่วางอยู่ใกล้มือ ก่อนเบนสายตาหันกลับไปจ้องมองร่างแบบบางในชุดเสื้อผ้าตัวหลวมโพรกที่เดินไปมาภายในห้องนอนกว้างขวางด้วยแวตาทะลึง

ลูกไก่ตัวน้อยอย่างลลิสซา จะไม่มีวันหลุดรอดไปจากเงื้อมมือของเขาได้อีกเป็นครั้งที่สองแน่นอน!

เพนต์เฮาส์ ทรูราชของธิดิตั้งอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรมเดอะแกรนด์เวิร์กซ์ มีขนาดใหญ่และกว้างขวาง เพราะใช้พื้นที่ทั้งหมดกว่าสามร้อยห้าสิบตารางเมตรในการก่อสร้างพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งภายในตกแต่งพร้อมสรรพไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทั้งห้องนอนกว้างขวาง ห้องน้ำพุร้อน ห้องครัว ห้องรับแขก ห้องทำงานเล็กๆ แบบเทกวินบนชั้นสองของห้อง และสระว่ายน้ำแบบเปิดที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์ของยอดตึกสูงระฟ้ากลางกรุงได้แบบมุมกว้าง ซึ่งลลิสซากำลังนั่งมองอยู่ในขณะนี้

ดวงตากลมโตหลังม่านขนตายาวจดจ้องอยู่ที่ผืนน้ำสีฟ้าภายในสระด้วยอาการคิดไม่ตกกับท่าทีสุภาพบุรุษเจ้าของธิดิที่รีบปิดกั้นรับผิดชอบในเวลาที่ไม่ต้องการมันอีกแล้ว

นึกแปลกใจ เขาเคยทิ้งขว้าง ไม่สนใจใยดีเธอมาก่อน แล้วอะไรทำให้เขาตั้งต้นอยากรับผิดชอบเธอนัก

แปลก...

“ตีมนี่หน้อยสิ” ลลิสาสะดั่งเมื่อจู่ๆ เจ้าของบ้านก็เดินเข้ามาอย่างไม่ให้ลุ้มให้เสียง เรียกให้เธอหันไปมองแก้วกระเบื้องลายสวยที่ถูกยื่นมาตรงหน้า ขมวดคิ้วมุ่นอย่างแปลกใจ

“ตีมเสียหน้อย มันจะทำให้อาการปวดหัวของคุณดีขึ้น” ฤทธิที่อาบน้ำแต่งตัวใหม่แล้วเอ่ยบอก พร้อมกับวางแก้วลงบนโต๊ะไม้หวาย ถักตัวเล็ก เมื่อลลิสาไม่ยอมยื่นมือมารับเสียที

“แต่ฉันไม่ได้ปวดหัวสักหน้อย” หญิงสาวตอบเสียงห้วน ไม่ยอมรับน้ำใจจากเขาง่ายๆ

“ปวดหรือไม่ปวดก็ตีม ตีมทำมาให้แล้ว อย่าดูถูกน้ำใจกันหน้อยเลย” ฤทธิบอกแล้วเลื่อนแก้วกระเบื้องเข้าไปใกล้หญิงสาวอีกนิด

ขณะที่ลลิสาทอนหายใจแล้วชะงักหน้าไปมอง “อะไร” ลลิสาเอ่ยถาม มองกลุ่มควันสีขาวที่ลอยอยู่เหนือแก้วอย่างไม่ไว้ใจ เพราะยังติดใจในคำพูดของฤทธิที่บอกว่าเธอเป็นคนรักเขาก่อน แต่เธอที่ถูกกล่าวหากลับจำอะไรไม่ได้เลยสักนิด เหตุการณ์เมื่อค่ำคืนที่ผ่านมาต้องมีบางอย่างไม่ชอบมาพากลแน่ๆ

“ทำไม กลัวว่าผมจะวางยาคุณหรือไง”

ลลิสาเฝ้าปากเมื่อถูกรู้ทัน แต่ไม่ได้เอ่ยตอบอะไร ขณะที่ฤทธิขยับเลื่อนแก้วอีกนิดพร้อมกับอธิบายสั้นๆ

“น้ำขิงร้อนๆ นะ แก่แสงก็ เมื่อคืนคุณตีมไปตั้งเยอะ”

“ขอบคุณ” หญิงสาวพึมพำขอบคุณสั้นๆ ก่อนเอื้อมมือไปหยิบแก้วลายสวยที่บรรจุน้ำขิงสีอ่อนๆ มีควันลอยขุ่นขึ้นจิบ ความอุ่นร้อนที่แล่นผ่านลำคอทำให้ลลิสารู้สึกดีขึ้นทันทีจนต้องจิบซ้ำอย่างพอใจ พลางมองตามหลังฤทธิที่เดินกลับเข้าไปในห้องครัว ก่อนที่เขาจะเดินกลับออกมาอีกครั้งพร้อมกับจานเปลใบใหญ่และแก้วมังกรในมือ

“ดีขึ้นไหม” เสียงหัวเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าหญิงสาวกำลังใช้สองมือประคองแก้วน้ำขิงร้อนๆ เอาไว้ ก่อนทรุดนั่งลงบนเก้าอี้หวายเนื้อดี

ตัวยาวซ้าๆ กัน แล้ววางจานบรรจุอาหารแบบอเมริกันร้อนๆ ลงบนโต๊ะกลาง

“อืม” ลลิสาทอบเสียงอุบอิบ วางแก้วเปล่าในมือลง ขณะที่ชายหนุ่มรีบเลื่อนจานเปล่ามาให้ทันทีแล้วบอก “กินนี่ก่อนสิ”

ลลิสาก็มองอาหารในจาน ทั้งใส่กรอกร้อนๆ ไข่ดาวสีสวย เบคอน พร้อมด้วยสลัดผักสดกรอบตรงหน้าด้วยแววตาอาวรณ์อยู่แวบหนึ่ง ก่อนตัดสินใจเอ่ยปฏิเสธแม้จะนำรับประทานจนน้ำลายสอ เพราะไม่อยากอยู่ใกล้ขีดริติเกินจำเป็น หลังจากเพิ่งผ่านพ้นเหตุการณ์ความโหดมาหมาดๆ ภายนอกเธออาจดูเหมือนไม่ใส่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าภายในนั้นค่อนข้างอ่อนไหวเหลือเกิน

“ขอบคุณมาก แต่ฉันยังไม่หิว”

“กินให้หมดก่อนผมถึงจะไปส่ง” ริติบอกแกมสั่งก่อนยกแก้วกาแฟในมือขึ้นดื่ม พร้อมหันไปทอดสายตามองยอดตึกสูงตรงหน้า ทำเป็นไม่สนใจท่าทีพิยศของลลิสา

“ฉันอยากกลับบ้านแล้ว”

“นี่มันสิบโมงครึ่งแล้ว กินรองท้องเสียหน่อย เดียวก็เป็นโรคกระเพาะไปหรอก”

“แต่ที่มันไม่ใช่เวลาที่เราจะมานั่งทานข้าวด้วยกันแบบนี้ละ”

“แล้วมันต้องเป็นยังไงล่ะ”

ลลิสาเงิบแล้วเอ่ยตอบเขาในใจ เธอต้องกลับบ้านทันทีที่ตื่นนอนและไม่มาเจอหน้าเขาอีก ไม่ใช่มานั่งพูดคุยกะเหมือนเหตุการณ์ลึกลับที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติแบบนี้ ทั้งที่เธอเพิ่งจะเสียความบริสุทธิ์ให้เขาไป

“มันผิดตั้งแต่ตอนที่คุณตื่นมาแล้วไม่ร้องไห้โวยวายแล้วลลิส”

ลลิสาขมวดคิ้วยุ่ง เมื่อจู่ๆ ก็ถูกบัยความผิดมาให้เสียเฉยๆ

“ถ้าคุณร้องไห้โวยวายออกมาบ้างสักนิดเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ ผมอาจจะรำคาญจนไม่อยากจะรับผิดชอบคุณก็ได้ แต่ที่คุณกลับเงียบ ซ้ำยังบอกให้ผมลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นง่าย ๆ อีก ในเมื่อคุณไม่ปกติ ผมก็จะไม่ปกติบ้าง” ธิติพูดยาวพลางลอบมองสีหน้าจืดเฉือนของหญิงสาวอย่างสนใจ

ขณะที่ความคิดมากมายวิ่งวุ่นในหัวของลลิสาปนเปกันไปหมด นี่เธอทำผิดขั้นตอนไปงั้นหรือ พอดคิดได้ดังนั้นหญิงสาวก็พลันรีบกลับคำที่เคยพูดไปทันที เพราะวาดหวังให้ทุกอย่างเป็นไปตามปากของธิติที่พูดปาว ๆ โดยที่ไม่รู้ว่ามันเป็นไปตามแผนของคนขี้แก้งซึ่งนี้กกระหึ่มยิ้มย่องอยู่ในใจ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นคุณก็ต้องรับผิดชอบฉันสิ เพราะฉันเป็นของคุณแล้วนี่ เราจะต้องแต่งงานและอยู่ด้วยกันไปตลอดชีวิต”

“ใช่ มันต้องเป็นแบบนี้แล้ว”

“เอ๊ะ!” หญิงสาวชักสีหน้าอย่างงุนงง ขณะที่ธิดีมองหญิงสาวด้วยแวตาระอากิ่งขบขัน

“ผมแค่พูดให้ฟัง ไม่ได้หมายความว่าให้คุณทำตามแล้วจะได้ผลสักหน่อย”

“นี่คุณ!” ธิติยกไหล่อย่างไม่มีอะไรกับท่าที่กรุ่นโกรธของอีกฝ่าย พลางเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยแวตาร่าอ่อนแสงลง นี่ลลิสาอายุมากกว่าเขาจริง ๆ นะหรือ ทำไมถึงตามเขาไม่ทันสักอย่าง

“ตกลงว่าคุณจะไม่ใช่ฉันจริงๆ ใช่ไหม”

“ไปครีป แต่คุณต้องกินอาหารเข้าก่อน”

“ฉันฉันจะนั่งแท็กซี่กลับบ้านเอง” ลลิสาผุดลุกขึ้นอย่างดีดิ่ง ก่อนถูกธิติคว้าข้อมือไว้ ดึงรั้งจะให้นั่งลงตามเดิม แต่หญิงสาวขึ้นตัวไว้แล้วชักสีหน้าใส่อย่างไม่ชอบใจ

“ปล่อย!”

“กินก่อน ถ้าไม่ยากให้ใครต่อใครรู้ว่าคุณพักอยู่ที่นี้กับผม... ทั้งคืน”

“ก็ฉันบอกแล้วไงว่าไม่หิว” หญิงสาวบอกก่อนที่เสียงร้องเล็กๆ จะดังขึ้นประจันตัวเองให้ได้ขายชีหน้า โอ๊ย! ทำไมกระเพาะเจ้ากรรม ถึงต้องมาร้องตอนนี้ด้วยนะ

“ไหนว่าไม่หิว แล้วนั่นเสียงอะไร”

“...”

“นั่งลง แล้วกินให้หมด” ธิติบอกแกมบังคับแล้วดึงข้อมือหญิงสาวให้ทุคนั่งลงตามเดิมพร้อมกับเลื่อนจานอาหารไปให้อีกครั้ง

“กินเองได้ไหมหรือจะต้องให้ป้อน”

ลลิสาม้มปากแน่น เพราะรู้สึกที่กำลังจะพ่ายแพ้ให้แก่ท่าทีบงการของธิติ

“ว่าไงล่ะ”

หญิงสาวถอนหายใจยาวก่อนบอกเสียงเบา “มันเยอะไป ฉันกินไม่หมดหรอก”

“กินน้อยถึงได้ผอมແั่งแบบนี้ไง กินให้หมด กินหมดเมื่อไหร่ ผมจะไปส่ง”

หญิงสาวมองปริมาณอาหารตรงหน้าอย่างหนักใจแล้วบ่นอุบ

“ขึ้นกินหมดนี่คงได้ห้องแตกตายกันพอดี”

“งั้นก็กินด้วยกัน กินให้หมดก่อนถึงจะได้กลับบ้าน อยากรกลับบ้านก็ไม่ใช่หรือ” เขาบอกแกมบังคับพร้อมกับขยับตัวหันหน้าเข้าหาเธอก่อนหยิบมีดและส้อมไปถือไว้ แล้วยื่นช้อนให้ลลิสาที่เอื้อมมือออกมาจับอย่างเสียไม่ได้

“ลองชิมสลัดสิ ผมทำอร่อยนะ” พ่อครัวหนุ่มคะยั้นคะยอ พร้อมกับใช้มีดหันได้กรอกเป็นชิ้นพอดีคำไว้ให้ ขณะที่หญิงสาวตักสลัดสีเขียวเข้าปากเคี้ยวตามคำเชิญชวนก่อนตักข้าวอย่างถูกปาก จนพ่อครัว

กิตติมศักดิ์คือเคยปากแซวไม่ได้

“อร่อยละสิ”

ลลิสสาไม่ตอบให้เสียฟอร์ม หญิงสาวตีหน้านิ่งนั่งกินอาหารที่กิตติ
ตักมาให้อย่างเงียบๆ อยู่ริมสระว่ายน้ำที่มองจากตรงนี้จะเห็นยอดตึก
สูงระฟ้า

สุดท้ายแล้วเหตุการณ์ระหว่างเขากับเธอก็ผิดแผน ผิดขั้นตอน
ไปหมด

รถยนต์บีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์สี่สีดำแล่นฉิวออกจากโรงแรม

เดอะแกรนด์เวิร์กซ์ในตอนเกือบบ่ายโมง เคลื่อนตัวไปบนท้องถนน
ท่ามกลางแสงแดดร้อนเปรี้ยง มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านอัครวรา ซึ่งตั้งอยู่
ภายในโครงการบ้านจัดสรรคีตะแลนด์ หนึ่งในธุรกิจของตระกูลเมธ-
ตระกูลทวีกรูป ที่มีศิริน ผู้บริหารหนุ่มไฟแรง ผู้ซึ่งเป็นรุ่นพี่ตอนเรียน
มหาวิทยาลัยของกิตตินั่งเก้าอี้บริหารงานในเครื่องทั้งหมด ทั้งโครงการ
บ้านจัดสรร ห้างสรรพสินค้า คอนโดมิเนียมหรู และรับออกแบบ
ก่อสร้างอาคารครบวงจร

มือใหญ่ของกิตติเอื้อมไปกดเครื่องเล่น ก่อนท่วงทำนองเพลงแว่ว
หวานแบบสากลจะดังขึ้นกลบความเงียบงันภายในห้องโดยสารที่
ดำเนินมาได้ร่วมสี่สิบนาทีแล้ว ตั้งแต่ล้อรถยนต์คันหรูเคลื่อนออกจาก
ลานจอด

“คุณจะทำบอกพ่อแม่คุณว่าอย่างไรกับเรื่องของเรา ให้ผมลงไป
กราบเรียนท่านให้ไหม”

“ไม่ต้อง” ลลิสสาที่นั่งเฉยมาตลอดปฏิเสธทันควัน “ฉันไม่อยาก
ให้ท่านรับรู้เรื่องนี้ และอีกอย่างฉันก็แจ้งความประสงค์กับคุณไปแล้ว
อย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการความรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งฉันก็ยังยืนยัน
แบบนี้”

“ครับ ผมเองก็บอกคุณไปแล้วเหมือนกันว่าจะรับผิดชอบทุกอย่างให้สมศักดิ์ศรี”

“ทั้งที่ฉันไม่ได้ต้องการเนียนะ” ลลิสาวแหวเสียงสูงอย่างไม่พอใจกับท่าทีพูดไม่รู้เรื่องของธิดิ ซึ่งไม่เป็นไปตามเหตุการณ์ที่คาดไว้ เขาควรจะได้ผลกำไรเหลือ ไม่ใช่พยายามยึดอกรับผิดชอบแบบนี้

“คุณควรจะลืมนั่นแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นจะดีกว่านะ เก็บความเป็นสุขภาพบุรุษของคุณไปใช้กับผู้หญิงคนอื่นในสต็อกของคุณดีกว่า อย่ามาใช้นั้นกับฉันเลย”

ธิดิซึ่งนั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถคิ้วระตุก แล้วหันขวับไปมองสีหน้าเอาเรื่องของลลิสาดำเนินตามตอนที่จอตลอดสัญญาณไฟที่สี่แยกแห่งหนึ่ง

“ผมไม่ชอบประโยคที่ดูเหมือนไม่แคร์เรื่องพรหมจรรย์ของคุณเลยจริงๆ นะลลิสาว อย่าทำเหมือนเป็นคนเจนจัดเรื่องเสรีภาพทางเซ็กส์จนไม่นึกแคร์อะไรทั้งที่ยังเวอร์จินไปหน่อยเลย อย่าทำให้ผมโมโห”

“นั่นฉันคงต้องมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชายคนที่สอง สาม และสี่สินะถึงจะพูดแบบนี้ได้”

“นี่อยากตายคาออกผมหรือ” ธิดิยื่นถามกึ่งขมขู่ที่อ้อๆ ทำเอาลลิสาวหุบปากจับแล้วนึกบริภาษเขาในใจว่าปากร้าย ก่อนจะเชิดหน้าขึ้นแล้วนั่งเงียบไปตลอดทาง

จนกระทั่งปีเอ็มดับเบิลยูคั่นงามจอดเทียบหน้าบ้านกิ่งคฤหาสน์หลังงามของตระกูลอัศวรวา ลลิสาวที่หน้าตาบึ้งจัดรีบปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวอย่างรวดเร็วก่อนหันไปมองหน้าสารถึหนุ่ม แล้วบอกรำความประสงค์เดิม

“ฉันขออ้ออีกครั้งนะคุณธิดิ ว่าอย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ อย่าเอาชีวิตคุณมาผูกติดกับฉันกับอ้อแค่คำว่ารับผิดชอบ ถือว่าฉันขอละเลิกแล้วต่อกันเถอะ” ลลิสาวพูดจบแล้วก็เปิดประตูลงรถไปโดยไม่รอฟัง

คำตอบรับหรือดูปฏิกิริยาจากจิตติเลยสักนิด และทันทีที่หญิงสาวปิดประตูและยืนหยัดบนพื้นได้ รถยนต์คันนั้นก็กระชากตัวออกไปอย่างแรงตามอารมณ์ของคนเป็นเจ้าของ

ทำเอาลลิส่าได้แต่ทอดมองตามท้ายรถคันหรูไปอย่างหน้าใจ เธอจะทำอย่างไรกับเหตุการณ์นี้ดี

2

ร่างแบบบางในชุดเดรสสั้นสีหวานที่นั้งอยู่บนเก้าอี้ไม้
ภายในร้านอาหารหรูหราระดับชั้นดาดฟ้าของโรงแรมชื่อดัง หยัดตัวขึ้น
นั่งหลังตรงยามเห็นร่างสูงของคนใฝ่ราวในชุดนักศึกษาสวมทับด้วย
เสื้อชอปสีกรมท่าที่เดินดุ่มเข้ามาทักดั่งลงบนเก้าอี้ตัวตรงข้ามด้วย
ใบหน้าเรียบเฉยติดจะเย็นชา

สุดท้ายเวลาสี่สิบห้านาทีของเธอที่ทนนั่งรอก็ไม่สูญเปล่า เพราะ
หากว่าคืนนี้เขาไม่มาตามนัด เธอเองก็ไม่รู้ว่าจะมีความกล้าเหมือนครั้ง
นี้หรือเปล่า

‘ไปป้มาเหนื่อยๆ ดื่มน้ำอะไรก่อนไหม น้ำอัดลมเย็นๆ หรือมีอกเทล
ดี’

‘รีบพูดธุระของคุณมาดีกว่า ผมมีเวลาไม่มากนัก’

‘แต่ลิสต์สั่งอาหารไปแล้ว ไปป้จะไม่รอทานด้วยกันก่อนหรือ’

‘ผมไม่ได้มีเวลาร่างขนาดนั้น’ เขาตอบเสียงห้วนพลางพลิก
นาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาด้วยท่าที่เป็นกังวล ทำเอาลิสต์ที่นั้งรอมานาน
หน้าจืดเฉือน ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ไม่เคยมีความสำคัญในสายตาของเขา
เลย แม้จะพยายามแค้ไหนก็ตาม เป็นนางเอกก็แล้ว เป็นนางร้ายก็แล้ว
วิถีก็ไม่เคยสนใจ เธอคงเป็นได้แค่ผู้หญิงเอาแต่ใจที่นำความรำคาญ

มาให้เขาเท่านั้น

‘ผมมีเวลาให้คุณลิบนาที่ มีอะไรก็รีบพูด ผมมีงานเยอะแยะต้องทำ ไม่มีเวลามานั่งฟังคุณพลาหมอยุ่หรือกนะ’

ใบหน้าสวดยหวานของคนฟังก้มต่ำ ซ่อนร่องรอยความรวดเร็วไว้ในดวงตาคู่สวย แต่เพียงแวบเดียวลลิสาก็เซิดหน้าขึ้นตั้งตรงอย่างพยายามเด็ดเดี่ยว ไม่ว่าจะอย่างไรทุกอย่างก็ต้องจบสิ้นภายในวันนี้

‘การมาพบฉัน คงทำให้คุณเสียเวลามากเลยสินะคะ’

‘เหลือเวลาอีกเจ็ดนาที ถ้าคุณไม่พูด ผมจะกลับแล้ว’ เสียงหัวเราะยั่วด้วยท่าทีรำคาญใจ ไม่แม้แต่จะสังเกตเห็นท่าที่แปลกไปของคู่หมั้นสาวที่โอนอ่อนให้เขากว่าที่ควรจะเป็น ทั้งที่สิ่งที่เขาเห็นมาตลอดคือความร้ายกาจและแสนเอาแต่ใจที่ทำให้เขานึกขยาด

‘งั้นฉันเข้าเรื่องเลยนะคะ...คุณอยากจะถอนหมั้นไหม’

ดวงตาคมตวัดมามอง มุมปากกระตุกยิ้มเยาะคล้ายคำถามของเธอช่างไร้สาระ

‘อย่าถามอะไรในสิ่งที่มันเป็นไปได้หน่อยเลย’

‘ทำไมล่ะคะ’

‘คุณถามเหมือนไม่รู้ว่ทั้งพ่อแม่คุณและพ่อแม่ผมยินดีกับการหมั้นระหว่างคุณกับผมแค่นั้น พวกท่านคงยอมให้ผมถอนหมั้นง่ายๆหรือกนะ’

ลลิสามีปากแน่น ผู้ใหญ่ทุกคนรวมทั้งเธอยินดีกับการผูกมัดเขา คงมีมติเพียงคนเดียวที่ไม่ยินดียินร้ายกับการหมั้นหมายครั้งนี้นี่เลย เขาคงรู้สึกว่าคุณบังคับมาตลอดสินะ

‘แล้วถ้าเป็นฉันล่ะ...’

ริติช้อนตาขึ้นมองคนพูด

‘เป็นฉันที่บอกถอนหมั้นคุณเอง พวกท่านน่าจะเข้าใจ ในเมื่อการหมั้นหมายที่เกิดขึ้นมาจากความต้องการของฉันแต่แรก หากฉัน

จะขอยกเลิก พวกท่านคงไม่ว่าอะไร’

‘...’

ลลิสากะพริบตาปริบๆ ไล่น้ำตา ก่อนรูดเอาแหวนเพชรเรียบๆ ทว่าน้ำงามออกจากนิ้วนางข้างซ้ายด้วยความรู้สึกวูบไหวงในอก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเธอผูกมัดเขาด้วยคำว่าคู่หมั้นมาตลอด แต่วันนี้เธอจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้เขาด้วยตัวเอง เพราะไม่ว่าอย่างไรเธอก็เป็นได้แค่ผู้หญิงนาราคาญที่ตามคือ ร้องขอความรักจากเขาอย่างไรศักดิ์ศรีเท่านั้น

‘ฉันคืนอิสระให้คุณแล้ว ขอโทษสำหรับทุกอย่างที่ผ่านมา ขอโทษนะ’ หญิงสาววางแหวนหมั้นลงตรงหน้าริติ แล้วรีบชักมือกลับอย่างรวดเร็ว กลัวว่ามันจะสิ้นเทาเป็นการประจานความอ่อนแอของตัวเองต่อหน้าเขา ก่อนรีบผืนพุดประโยคต่อมาเพื่อให้ความสัมพันธ์ครั้งนี้สิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์

‘ฉันขอถอนหมั้น ขอให้คุณมีความสุขกับชีวิตที่ไม่มีฉันนะคะ’

“โธ่ตาย ออกีแป้นจะแตก นี่แกเสรีจอดีตคู่มั่นวัยละอ่อนที่มีโพไฟล์หรูเลิศไปแล้วจริงๆ นะเธอ ก็ไหนว่าเกลียดกันเข้ากระดูกดำไงล่ะ” เพื่อนสาวคนสนิทอย่างเนตรกมลยกมือขึ้นทาบอกด้วยท่าทีตกอกตกใจ หลังจากได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากปากของลลิสาที่นั่งทำหน้าที่กระอักกระอ่วนใจอยู่ตรงข้ามอย่างคิดไม่ถึง ทั้งคู่กำลังนั่งคุยกันอยู่ตรงโซฟารับแขกภายในร้านเสื้อผ้าดีไซเนอร์โก้ของเจ้าตัวหลังจากที่ผู้บริหารสาวอย่างลลิสาขับรถมาหาถึงที่

“ฉันไม่แน่ใจ แกรมจำอะไรไม่ค่อยได้เลย”

“ก็ถ้าตัวแกมีรอยมากมายอย่างที่บอกจริง ก็คงไม่เหลือหรอกกะแอกเองก็ออกจะสวย เอกซ์ เซ็ทที่ชะขนาดนี้ คุณไปป์เขาคงไม่ทนนอนมองแกเฉยๆ หรือก”

“แต่อย่างน้อยฉันก็น่าจะจำอะไรได้บ้างสิ แกก็รู้ว่าฉันไม่ใช่คน
เมาแล้วไร้สติ” ลลิสาเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ แม้จะไม่เต็มเสียงเท่าไรนัก
เนื่องจากยังจำความรู้สึกเสียดเสียวช่วงกลางลำตัวเมื่อค้ำคื่นนั้นได้ดี
ไหนจะรอยสีแดงคล้ำประอะทางแกงชั้นในที่เป็นหลักฐานชั้นดีว่าเธอตก
เป็นของเขานั้นด้วย

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าแกไม่เคยเมานะยะ” เนตรกมลแย้ง
เพราะเคยเห็นลลิสาเมาแอ้และสลบเหมือดข้ามคื่นมาแล้วเมื่อครั้ง
เล็กรากับธิดิ

“แต่ฉันจำได้ว่าเมื่อคื่นไม่ได้เตะมารตินี่หรือจินโทนิทที่ฉันมักจะ
แพ้เลยนะ”

“โธ๊ย อย่างอื่นมันก็ทำให้เมาได้” ไหมยะถ้าดื่มเยอะๆ นะ”
ดิไซเนอร์สาวค้อนปะหลับปะเหลือกใสเพื่อน “นี่แกจะบอกว่าคุณไปป้
มอมเหล้าแกหรือไง”

ลลิสากัดปากอย่างคิดไม่ตก “ฉันว่าเหตุการณ์มันดูไม่ชอบมา
พากล จู่ๆ ฉันก็ตื่นมาบนเตียงเดียวกับเขา แล้วก็จำอะไรไม่ได้”

“แล้วเขาจะไปมอมเหล้าแกตอนไหนยะ”

“ก็นั่นนะสิ” ลลิสาพูดอย่างอ่อนใจ เพราะจำได้ว่าคื่นนั้นเธอไม่
ได้เจอธิติเลย

“แกอาจจะเมามากๆ แล้วเขาเองก็กรี้มๆ เรื่องมันเลยออกมา
แบบนี้ แกนะคิดมากไปเอง เขาอาจจะเข้าไปช่วยแกจากไอ้ชั้วนั้นจริงๆ
ก็ได้”

“แต่ฉันไม่รู้สึกว่าคุณใครลากหรือบังคับอะไรเลยนะอาย”

“ก็แกอาจจะไปรู้เรื่องได้ยังไงยะ” เนตรกมลแหวกใสเพื่อนที่ยังคง
ตั้งต้นใส่ความธิดิ “ดูเหมือนว่าแกจะพยายามยัดเยียดความผิดให้คุณ
ไปป้เหลือเกินนะลลิส”

“ก็มันแปลกๆ นี่ ท่าทีของเขาก็แปลกด้วย ตั้งต้นจะรับผิดชอบ

ฉันให้ได้ ทั้งที่ควรจะมีผลึกใสมากกว่าไหม”

“เ้า ก็เขาเป็นสุภาพบุรุษ”

“แต่ฉันไม่ต้องการ” ลลิสาน้ำยุง คิดไม่ตกว่าเขาจะรับผิดชอบ เธอไปทำไม

“เขาเองก็แสดงท่าทีต่อต้านแกมาตลอดเวลาที่หมั้นกัน จู่ๆ เขาจะเอาห่วงไปผูกคอตัวเองอีกรอบทำไมวะ ทั้งที่หลุดออกมาจากวงโคจรของแกได้แล้วแท้ๆ”

“ใช่ไหมละ เขาควรจะรับข้อเสนอของฉันแล้วปล่อยให้มันเป็นแค่ความสัมพันธ์ชั่วคราวข้ามคืนดี แต่นี่อะไร เหมือนคนพูดไม่รู้เรื่อง”

เนตรกมลทำท่าครุ่นคิด “ฉันเป็นไปได้ไหมว่าคุณไปป้ออาจจะเพิ่งรู้ใจตัวเอง เลยคิดกลับมาหาแก แต่กลัวว่าจะซ้ำเกินแวงเพราะแกกำลังมีข่าวกับไฮโซหนุ่มหล่อพอรววย เลยจัดการรวบหัวรวบหางแกให้เป็นของเขาตัดหน้าคุณเจตน์ซะก่อน” เนตรกมลหมายถึงชายหนุ่ม ทายาทเจ้าของร้านเพชรชื่อดังที่เข้ามาเกาะเกาะลลิสาน้ำยุง จนนักข่าวสายบันเทิงเล่นข่าวว่าทั้งคู่กำลังคบหากันอยู่ในขณะนี้

“เพื่อเจ้าน้ำ” ลลิสาน้ำยุง ไม่เห็นด้วยกับคำคาดการณ์ของเนตรกมล แต่กระนั้นก็คิดไม่ตกว่าวิถีขึ้นกรานจะรับผิดชอบเธอไปเพื่ออะไร ในเมื่อเหตุการณ์ครั้งเก่าก่อนทำให้สองครอบครัวเกือบเข้าหน้ากันไม่ติดไปครั้งหนึ่งแล้ว

“เ้า ไม่แน่นะยะ เขาอาจจะเพิ่งรู้ว่ารักแกจริงๆ ก็ได้”

“คนอย่างเธอน่ะเธอ ไม่มีทางซะหรอก” ลลิสาน้ำยุงเพื่อนทันควัน เพราะยังจำสายตาฉายแววรำคาญของอดีตคู่หมั้นได้ดี วิถีไม่มีวันหวนกลับมาหาเธอได้ ในเมื่อเธอทำนิสัยเสียใส่เขาเสียขนาดนั้น ทั้งวันเหวี่ยงใส่ผู้หญิงที่เขาชอบ ตามหึงหวงเขาอย่างไรเหตุผลไม่ผิดจากนางร้ายในละครหลังข่าว และอีกอย่างที่สำคัญ วิถีไม่ได้มีจิตคิดพิศवासเธอ

“เขาขยาดผู้หญิงอย่างฉันจะตายไป”

“แกพูดเหมือนประชดเลยนะยะ” เนตรกมลจับผิด เมื่อได้ยิน น้ำเสียงติดแววเยาะหยันของเพื่อนยามเอ๋ยถึงฉิธา ขณะทีลลิสารีบ ปฏิเสธ

“ทำไมฉันต้องประชดด้วย”

“เพราะว่าแกยังลืมเขาไม่สนิทนะสิ”

ลลิสาทำหน้าเบื่อเมื่อได้ยินคำพูดของเพื่อน “เรื่องมันผ่านไปตั้ง นานแล้ว ฉันลืมไปหมดแล้ว”

“จะให้ฉันเชื่อหรือ แกเคยหลงเขาจะตาย” เพื่อนสาวตั้งข้อสงสัย ด้วยเพราะรู้ว่าลลิสามีรักฝังใจกับชายหนุ่มรุ่นน้องอย่างฉิธา มากแค่ไหน แต่ดูเหมือนฝ่ายชายจะไม่ได้คิดแบบเดียวกัน ตลอดระยะเวลา ที่หมั้นหมายกันชายหนุ่มจึงไม่ทำดีกับเพื่อนของเธอนัก

“แกจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่แกเลยอ้าย แต่ฉันลืมทุกอย่างไป แล้วจริงๆ” เอ๋ยตอบเสียงหนักแน่น ซึ่งขัดกับความรู้สึกอ่อนไหวภายใน ที่เธอพยายามขุดหลุมฝังมันให้อยู่ลึกสุดใจ

“เออสิม่ก็ลืมยะ” เนตรกมลทำเสียงกึ่งรำคาญใจ “แล้วตกลง ไม่ว่าอย่างไรแกก็จะปฏิเสธความรับผิดชอบที่แสนจะเป็นสุภาพบุรุษ จากเขาซะใหม่”

“อือ ฉันไม่อยากจะให้เรื่องมันจบแบบเดิม”

“แล้วเขาได้ติดต่อแกมาอีกหรือเปล่าล่ะ”

ลลิสาส่ายหน้า เพราะหลังจากคืนนั้นฉิธาก็หายหน้าไปเลย “เปล่า”

“ถ้าจั้นแกก็วางใจหอะ นี่ก็ผ่านมาตั้งสองอาทิตย์แล้ว ถ้าหากว่า เขาจะรับผิดชอบแกอย่างทีบอกจริงๆ เขาคงไม่ปล่อยให้นิ่นนานขนาด นี้หรอก”

“ฉันก็หวังว่าอย่างนั้น” หญิงสาวพึมพำ ไพล่หนึ่งถึงท่าที่เกี้ยว-

กราดยามที่เธอปฏิเสธความรับผิดชอบจากเขาได้ติดตา เพราะดูเหมือนว่าเธอก็จะไม่พอใจเขาเสียเลยกับข้อเสนอที่เธอหยิบยื่นให้ จนเธอก็ดูใจเหลือเกินว่าเขาจะโผล่มาหาเธอที่บ้านในเช้าวันรุ่งขึ้น แต่เขาก็ไม่ได้มาอย่างที่เธอกังวล

ถึงวันนี้ก็ครบสองสัปดาห์เต็มแล้ว ลลิสาก็บอกตัวเองว่าคิดมากเกินไป เขาอาจจะแค่หลุดปากออกมาเท่านั้น และป้านี้คงกำลังกลัวว่าเธอจะยอมรับข้อเสนอละมั้ง ถึงได้ทำเนียนๆ เจียบหายไปแบบนี้

“วางใจเถอะยะ ไม่งั้นป้านี้เขาก็ต้องโผล่หน้ามาให้แกลเห็นบ้างแล้วสิ ไม่ใช่เจียบหายไปเลยแบบนี้” เนตรกมลลอบเพื่อนให้คลายใจก่อนจะเปรยขึ้น “ว่าแต่...”

“อะไร” ลลิสาก็หันไปมองเพื่อนที่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ด้วยใบหน้ากรุ้มกริมอย่างไม่ไว้ใจ ดวงตารีเรียวขึ้นเดี่ยวหรือลึง ดูมีลึกลับมคมใน

“หุ่นอดีตกู้หมั้นแกแซ่บมากไหมอ๊ะ”

“ถามอะไรของแกเนี่ย”

“ก็ฟังจากสิ่งที่แกเล่าแล้ว เช้านั้นแกต้องตื่นมาเจอเขาในสภาพกึ่งเปลือยแน่ๆ ซิกซ์แพ็คคงแน่นน่าดูเลยสินะ ไซ่มะ”

“นี่!”

เนตรกมลหัวเราะลั่นเมื่อถูกเพื่อนถลึงตาใส่ ก่อนหันไปทางประตูกระจกหน้าร้านซึ่งถูกลูกค้าผลัดเข้ามาจนกระดิ่งที่ห้อยอยู่ส่งเสียงดังกริ้งกริ้งบอกสัญญาณ

“เดี๋ยวฉันออกไปต้อนรับลูกค้าก่อนนะ แกนั่งจิบกาแฟรอไปพลางๆ ก่อน เดี่ยวค่อยออกไปหาอะไรอร่อยๆ กินกัน”

“อือ” ลลิสาก็ยกหน้าให้เพื่อนแล้วยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ มองตามหลังอีกฝ่ายที่รีบเดินดิ่งเข้าไปต้อนรับลูกค้าด้วยมาดเจ้าของร้านแสนมาดมั่น พลันคำถามเรื่องหุ่นของเธิจากเนตรกมลก็แวบกลับเข้ามาในความคิดพร้อมภาพประกอบแน่นหนั้นชวนให้ใบหน้าร้อนวูบวาบ เพราะ

ธิดิไม่ใช่แค่เด็กหนุ่มนักศึกษาหุ่นเก่งก้ำอย่างวันวานอีกต่อไปแล้ว

รถยนต์สปอร์ตคันหรูที่แล่นมาด้วยความเร็วสูงเสียวผ่านประตูรั้วอัลลอยเข้ามาจอดสนิทหน้าเชิงบันไดมุกของบ้านวรราชธิกกุล มีสาวใช้วัยรุ่นรีบวิ่งตึงๆ ออกมายืนรอต้อนรับด้วยใบหน้าเกลื่อนไปด้วยรอยยิ้มดีใจ ก่อนประตुरถยนต์ด้านข้างคนขับจะเปิดออกพร้อมกับวางสูงใหญ่ในชุดลาลองที่ก้าวลงมายืนเต็มความสูง มีถุงกระดาษสีน้ำตาลสกปรนที่ชื่อร้านขนมชื่อดังถือไว้เต็มสองมือ

ธิดิใช้แขนดันประตुरถให้ปิดลง แล้วเดินอ้อมมาหยุดยืนตรงหน้าเด็กสาว

“สวัสดิ์ค่ะคุณไปป์” เสียงเล็กๆ ร้องทักทายพร้อมกับกระพุ่มมือให้ผู้ชายหนุ่มอย่างนอบน้อม ขณะที่ธิดิยิ้มเอ็นดูแล้วยื่นถุงขนมมากมายไปให้

“พายกับครัวซองต์ พี่จำได้ว่าเราชอบ”

“คุณไปป์ซื้อมาฝากหนูหรือคะ”

“อืม รับประทานสิ”

“ขอบคุณนะคะ” อีกรอยยิ้มกว้างรับคำพร้อมกับรับถุงขนมไปเปิดดูอย่างดีใจ เห็นได้จากประกายตาแวววระยับยามก้มมองถุงขนมมากมายนั้น

“แล้วนี่แม่อยู่ไหน” ธิดิละสายตาจากภาพตรงหน้า หันไปชะเง้อค้อมองหาคนเป็นมารดา สาวน้อยที่ยืนอยู่จึงรีบรายงานอย่างรวดเร็ว

“คุณผู้หญิงกำลังทำอาหารกลางวันอยู่ในห้องครัวค่ะ ส่วนคุณผู้ชายนั่งทำงานอยู่ในห้องหนังสือค่ะ”

ธิดิพยักหน้ารับฟัง

“คุณไปป์จะให้หนูไปเรียนท่านให้ไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวพี่จัดการเอง เราจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ”

ฉิตีบอกปิด มองเด็กสาวที่เอาแต่กอดถุงขนมด้วยท่าที่ดีใจ จนอดเอื้อมมือไปยืมขนมอีกฝายเบาๆ อย่างเห็นใจไม่ได้

“ชอบจังเลยน้ำ ขนมเนี่ย”

สาวใช้วัยใสฉีกยิ้มกว้างก่อนเอ่ยบอกเสียงสดใส “ก็มันอร่อยนี่คะ หนูชอบกินอะไรหวานๆ”

“กินของหวานมากๆ ระวังจะฟันผุ” ฉิติแซวยิ้มๆ มองเด็กสาวที่เขินหน้าฉีกยิ้มกว้างจนตาหยีให้เขาด้วยประกายตาอบอุ่น ก่อให้เกิดรอยยิ้มหวานบนใบหน้าคนถูกมอง

“ถ้าคุณไปไปไม่มีอะไรแล้ว หนูขอตัวเอาขนมไปแบ่งให้ลูกกับป้าก่อนนะคะ”

“ไปเถอะ” ฉิติพยักหน้าอนุญาต ก่อนคนตัวเล็กจะวิ่งแจ้นสวนออกไปที่ป้อมยามเพื่อนำขนมไปให้ผู้เป็นลุง ซึ่งกำลังตัดหญ้าอยู่ที่สนามหน้าบ้าน เขาจึงตั้งสายตาค้นกลับมามองบ้านหลังใหญ่โตของตัวเองที่ไม่ค่อยได้กลับมาพำนักบ่อยนักอย่างหมายมาด แล้วเดินขึ้นบันไดตรงไปยังห้องครัวอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงใหญ่เดินสวนกับสาวใช้ที่เดินถือถาดอาหารเตรียมจัดขึ้นโต๊ะ ตามกลิ่นหอมของพริกแกงเผ็ดเข้าไปยังห้องครัว ทันทีเห็นคนเป็นมารดา กำลังยืนกำกับสาวใช้อีกกลุ่มให้โขลกพริกแกงสีส้มแดงในครกหินโบโตจนเสียงดังลั่นไปทั่วทั้งบ้าน

ฉิติหลุดยิ้มให้แก่ภาพแสนคุ้นเคย ก่อนเดินดิ่งเข้าไปสวมกอดแม่ครัวใหญ่จากทางด้านหลัง แล้วก้มลงกอดปลายจมูกโด่งเป็นสันเข้ากับซีกแก้มอิมของคนเป็นมารดาพอดีใหญ่

“ทำอะไรอยู่ครับแม่ กลิ่นหอมหอม น่ากินจัง”

แม่ครัวใหญ่แห่งบ้านวรวิเศษฤๅลหันขวับมามองเจ้าของอ้อมแขนใหญ่แล้วร้องทักอย่างแปลกใจ

“ลมอะไรหอบมาถึงนี่จะคุณผู้บริหารใหญ่ แม่เนี่ยกว่าจะลืมห่าง

กลับบ้านไปแล้วซะอีก”

“ก็ลมคิดถึงหอบมานะซิคครับ คิดถึง คิดถึง” เสียงหัวร้องบอก
ออดอ้อน แล้วก้มลงหอมแก้มวียะดาอีกฟอดด้วยท่าที่ประจบประแจง
เพื่อลดทอนความผิดของตัวเองที่หายหน้าหายตาจากบ้านไปเสียนาน
เพราะหลังกลับมาจากต่างประเทศ ธิติกี้ใช้เพนต์เฮาส์ส่วนตัวเป็นที่พัก
ถาวร จะกลับมาอนบ้านในช่วงวันหยุดยาวเท่านั้น

“แล้ววันนี้ว่างหรือไงถึงแวะมาหาแม่ได้นะ”

“ว่างครับ เพิ่งปิดจ๊อบไปหนึ่งงาน” ธิติเอ่ยตอบ แต่บอกไม่หมด
หรือกว่าการกลับมาบ้านในวันนี้ เขามีแผนการบางอย่างที่จะต้องมา
จัดการทำให้สำเร็จ หลังจากปล่อยให้เรื่องราวเงียบไปนาน เนื่องจาก
เขาติดพันงานหลายอย่าง ป่านนี้ลลิสาคงคิดว่าเขาถอดใจไปแล้วแน่ๆ

“จ้ดีเลย แม่กำลังจะทำครองแครงสดใส่เผือกพอดี อยู่ทานด้วย
กันก่อนสิ”

“ได้สิครับ ว่าแต่มีแกงจืดสาหร่ายใส่เต้าหู้ไซ้ของผมหั่นโต๊ะข้าง
หรือเปล่าบ้าง”

“ไม่มีในรายการจ๊ะ แต่เดี๋ยวแม่ทำให้ได้” วียะดาเอ่ยบอกเอาใจ
ก่อนผละออกจากอ้อมแขนใหญ่ของลูกชาย แล้วหันไปกวาดตามอง
โบริหน้าอีกฝ่ายอย่างสำรวจ เห็นโบริหน้าคมคายซุบซิดลงจึงเอ่ยทัก

“ไปปี๊ดมอมลงนะลูก ทานข้าวบ้างหรือเปล่าสิ” เอ่ยถามพลาง
ยกมือขึ้นจับโบริหน้าคมสันอย่างหวังใย ขณะที่ธิติยืมบางๆ ให้แก่ความ
เอื้อเอ็นดูที่มารตามอบให้

“งานยุ่งนะครับแม่ ผมเลยไม่ค่อยได้หาอะไรทานนัก”

“ดูแลตัวเองหน่อยสิจ๊ะ ดูลิชอบตาดำคล้ำๆเชียรว”

“ดีจะตาย แม่จะได้มีลูกเป็นหมี่แพนดาไปครับ” ธิติเฝ้าด้วย
น้ำเสียงกลั้วหัวเราะ ทำเอาสาวไซ้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ หลุดหัวเราะคิก ขณะที่
วียะตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาเป็นกังวล

“ไม่ต้องมาทำเป็นตลกเลย ถ้าคราวหน้าเธายังดูแลตัวเองได้ไม่ดี
แม่จะหาคนไปช่วยดูแลแล้วนะ ลูกสาวคุณพินานกำลังหน้าตาน่ารัก
เชียวนะ เพิ่งเรียนจบเอกคหกรรมมาหมาดๆ ด้วย”

“แม่อยากให้ผมกินเด็กเหรอ”

“ยี่สิบเอ็ดแล้วจะ ไม่เด็กแล้ว หน้าตาก็สวยหวาน น่ารักเชียวนะ”
วิยะดาบอกเสียงหวานกึ่งเชียร์ “สนใจไหม เต๋ยวแม่न्द्रน้องให้”

ธิดิส่ายหน้า

“ยังไม่รบกวนแม่ดีกว่าครับ เต๋ยวผมมองหาเองก่อน”

“ทำงานหนักแบบนี้จะไปหาสาวๆ ที่ไหนจะ”

“อืม ก็พอมืออยู่บ้านนะครับ” ชายหนุ่มตอบพร้อมยิ้มกริ่มกริ่มจน
วิยะดาหรีตามองอย่างจับผิด

“แน่ๆ พุดแบบนี้แปลว่ามีสาวในดวงใจแล้วสิท่า”

“ก็มองๆ ไว้คนหนึ่งครับ” เขาตอบตามตรง แต่ไม่ได้บอกมารดา
ว่าสาวที่เขามองคืออดีตคู่หมั้นที่เคยมีเรื่องมีราวเสียจนเกือบเข้าหน้า
กันไม่ติดอย่างลลิส่า “กำลังดูๆ กันอยู่”

“จริงหรือลูก” วิยะดาอุทานอย่างดีใจ เพราะหลังจากที่ลูกชาย
เลิกกับลลิส่าไป ธิดิก็ยังไม่มีคนรักเป็นตัวแทนตนสักที มีแต่คู่ควง
ชั่วคราวชั่วคราวที่คบกันแป๊บๆ ก็เลิกกัน “ว่างๆ ก็พามาให้แม่กับพ่อ
ทำความรู้จักบ้างสิจะ ลูกเต๋าเหล่าใครกันนะ”

“ได้สิครับ แต่ขอให้ผมแน่ใจว่านี่อีกชนิด ไม่พลาดพามาแนะนำ
กับแม่และพ่อแน่นอน” เธอยกพลางยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ขึ้นจับประกอบ
ท่าทาง

“อย่าซ้า้นกันนะ แม่แก่แล้ว”

“ครับผม” คนตัวโตรับคำแล้วก้มลงหอมแก้มมารดาซ้าๆ อย่าง
คิดถึงจับใจ ทำเอาบรรดาสาวใช้ที่ยืนมองอยู่อดยิ้มตามไปกับท่าทาง
น่ารักของสองแม่ลูกไม่ได้

“ไปปล่อยไปนั่งรอข้างนอกดีกว่าลูก เดี่ยวแม่ยกขนมไปให้
ปล่อยให้เด็กๆ ทำครวักัน”

“ได้ครับแม่” ธิติรับคำก่อนจะเดินออกมา นั่งรอมารดาที่ห้องนั่ง
เล่นอย่างว่าง่าย พร้อมกับควักโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาต่อสายหาเพื่อน
สนิท รออยู่ชั่วครู่ปลายสายจึงกดรับด้วยน้ำเสียงงัวเงีย

“ว่างาย”

“นี่อย่าบอกนะว่ามึงเพิ่งตื่น” ธิติร้องถามเพื่อนเสียงหลง พลัง
ดังโทรศัพท์มือถือออกเพื่อดูเวลาบนหน้าจอ “นี่จะเที่ยงแล้วนะเว้ย มึง
จะนอนกินบ้านกินเมืองไปถึงไหน”

“กูมาฮันนี่มูน”

“มึงแต่งงานมาสองปีแล้วยังจะฮันนี่มูนอีกหรือวะ ฮันนี่มูนรอบ
ที่ร้อยหรือไง”

“รอบที่หนึ่งร้อยยี่สิบต่างหาก” เสียงเพื่อนแย้งมาตามสาย จน
ธิติอดแหงะไม่ได้

“ฮันนี่มูนมาเป็นร้อยรอบ แต่ยังไม่มิลูกสักทีนี่นะ มีน้ำยาหรือ
เปล่า”

“นี่มึงจะโทร. มากวนตีนกูเฉยๆ เหรอไงไอ้ไปบี กูตาสว่างเลย
เนี่ย”

ธิติหัวเราะลั่นอย่างชอบใจเมื่อกวนปลายสายให้อารมณ์เสียได้

“มึงมีอะไร”

“กูมีเรื่องให้ช่วยหน่อย”

“ค่ากูแล้วก็ขอให้กูช่วยเนี่ยนะ ไอ้เวร”

ผู้บริหารหนุ่มยังคงหัวเราะอย่างไม่ถือสา พออีกฝ่ายต่าจบก็ร้อง
ถาม “ว่าแต่มีอะไร”

“อีกห้าวันที่ ช่วยโทร. หากูหน่อย พอสายตัดมึงก็วางเลย ไม่ต้อง
โทร. อีก”

“มีแผนชั่วอะไรอีกล่ะ” นกตลิ่งร้องถามอย่างรู้ทันทำเอาคนเจ้าแผนการกระดูกงิม

“ถูกก็ชั่วพอกับมึงนั่นแหละ อย่าลืมหิว. มานะเว้ย”

“เออๆ”

พอเพื่อนรับคำดังนั้น ธิดิจึงกดวางสายโดยไม่ลืมหิวที่จะวางสมาร์ตโฟนราคาแพงลงบนโต๊ะเหล็กกลางห้องเป็นกับดักเพื่อดำเนินการตามแผนที่วางไว้แต่แรก แล้วเดินไปนั่งขัดสมาธิบนพื้นพรมนุ่มเท้า แสร้งหยิบเอาอัลบั้มรูปในตู้โชว์ออกมาเปิดดู ไม่นานนักวิยะดา ซึ่งเป็นหมากตัวแรกบนกระดานก็เดินออกมาจากห้องครัว

“ขนมอาลัวหอมหวานกับน้ำใบเตยเย็นๆ มาแล้วจ้า” เสียงหวานๆ ของคนเป็นมารดาเอ่ยบอกขณะเดินเอาจานขนมและแก้วทรงสูงออกมาเสิร์ฟลงบนโต๊ะด้วยตัวเองพร้อมกับทูลดั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่ มองดูลูกชายที่กำลังเปิดอัลบั้มรูปในมืออย่างสนใจจึงร้องถาม

“ดูอะไรอยู่หรือลูก”

“ผมกำลังหารูปสมัยมหา’ลัยให้ไอ้ดลมันอยู่นะครับแม่ มันจะเอาไปก๊อปปี้ พอดีว่ามันทำลายนะครับ” ธิดิโกหกคำโตพลางเปิดอัลบั้มหารูปเพื่อนเป็นการใหญ่

“แล้วเจอไหมจ๊ะ”

“ยังเลยครับ” เขาเอ่ยตอบพลางเหลือบมองโทรศัพท์มือถือที่ยังคงวางอยู่หนึ่งๆ ด้วยความรู้สึกกระวนกระวาย แต่แล้วมันก็ส่งเสียงดังขึ้นอย่างทันท่วงทีจนเขาถึงกับต้องตะโกนร้องดังลั่นในใจ

“ไปป์ มีสายเข้านะลูก”

“สงสัยจะเป็นไอ้ดลนะครับ รีบกวณแม่รับสายให้ผมที ผมเปิดเจอรูปสมัยมหา’ลัยพอดีเลย” เขาเอ่ยตอบพร้อมกับทำที่เป็นยุ่งวุ่นวายกับการค้นหารูปถ่าย ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่สายเรียกเข้าหยุดลง

ตอนที่วิยะดาหยิบสมาร์ตโฟนของเขาไปถือไว้อย่างพอดีบพอดี

“เข้า สายหลุดไปซะแล้ว”

“เดี๋ยวมันคงโทร. เข้ามาใหม่เองแหละครับ” เขาตอบเสียงเรียบเรื่อย ขณะเงี่ยหูฟังปฏิกิริยาจากคนเป็นมารดาที่คาดว่ามันจะได้เห็นกับดักที่เขาซุกดวงไว้แล้ว ก่อนเสียงเรียบๆ ไร้แววอ่อนหวานจะดังขึ้นอย่างเอาเรื่อง

“ไปป์!”

“ครับ” ธิดิขานรับโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนา แสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้อะไร

“ผู้หญิงคนที่ลูกบอกว่าดูๆ กันอยู่นี้หมายถึงหนูลลิสหรือเปล่า”

“แม่ว่าไงนะครับ!” ชายหนุ่มทำที่ตกใจ รีบปิดอัลบั้มรูปในมือแล้วหันไปมองหน้ามารดาที่จ้องมองอย่างเอาเรื่อง

“แม่ถามว่าผู้หญิงที่ลูกบอกว่ากำลังคบหาดูใจอยู่คือหนูลลิสจริงๆ เหรอ”

“คือผม...” ธิดิขานทำที่อีกอักตามแผน แกวตาคุ่นเคืองฉาบทับ নয়น์ตาแสนใจดีของมารดา “แม่ฟังผมก่อนนะครับ”

“รูปร่างหน้าตาดีอย่างไร” วิยะดาเอ่ยถามพลางยื่นโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอมีรูปลูกชายกำลังนอนตระกองกอดลลิสไว้ในอ้อมแขนอยู่บนเตียงนอนใหญ่ให้ธิดิ ซึ่งคนอาบน้ำร้อนมาก่อนมองปราดเดียวก็รู้ว่าสองเรือนร่างภายใต้ผ้าห่มนวมผืนเดียวกันนั้นมีสภาพอย่างไร

“ตอบแม่มาสิไปป์ รูปเรากับหนูลลิสนี้หมายความว่าอย่างไร”

“แม่ครับ คือผม...” ธิดิอีกอัก ไม่สามารถให้คำตอบที่ดีแก่มารดาได้

นั่นยังทำให้วิยะดาโกรธ หน้าตาแดงก่ำไปหมดจากอารมณ์ร้อนๆ ที่พุ่งพรวดขึ้นมา ก่อนผุดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว มีอนุ้มกำโทรศัพท์มือถือของลูกชายไว้แน่นก่อนเอ่ยสั่งแกมบังคับ

“ตามแม่ไปที่ห้องทำงานของพ่อเดี๋ยวนี้!”

เสียงแข็งๆ เอ่ยสั่งก่อนจะสะบัดหน้าเดินนำออกไป โดยมีมิติที่
แสสร้งทำหน้าสลดมองตามแผ่นหลังของมารดาที่ก้าวฉับๆ เดินขึ้นบันได
ตรงไปยังห้องทำงานของบิดาจนลับตา ก่อนโบหน้าคมสันจะค่อยๆ ผุด
รอยยิ้มสมใจ

สุดท้ายทุกอย่างก็เป็นไปตามแผนที่วางไว้

3

ฉัตรินชุดสูทสีน้ำเงินเข้มก้าวลงมาจากรถสปอร์ตคันหรู ซึ่ง
เลียวเข้าจอดตรงที่ประจำบนลานจอดรถชั้นห้าของโรงแรมเดอะ-
แกรนด์วอร์ริ่งด้วยท่วงท่ามาดมั่น ใบหน้าคมสันที่เคยเคร่งเครียด
เพราะมีงานล้นมือดูผ่อนคลายกว่าที่เคย เขาเดินตรงไปที่ลิฟต์ไปยัง
ออฟฟิศประจำโรงแรมเดอะแกรนด์วอร์ริ่ง

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่ดียังคงต้องเข้าบริษัทเพื่อตรวจเอกสารและเซ็น
อนุมัติมอบหมายงานที่แต่ละแผนกยื่นเสนอ รวมไปถึงการไต่ถามความ
คืบหน้าของโปรเจกต์งานชิ้นสำคัญอย่าง วรวรารีส์ออร์ต ที่มีแพลน
ก่อสร้างวีส์ออร์ตสไตล์ยูโรเปียนคันทรี่บนที่ดินราคาแพงลิบล็วย่าน
เศรษฐกิจใจกลางเมือง โดยมีโรงแรมวรารีสตีเดนซ์ ซึ่งมีลีสถานั่งเก้าอี้
ผู้บริหารเป็นผู้ร่วมลงทุน

ดิง!

เสียงลิฟต์โดยสารตัวใหญ่ดังขึ้นส่งสัญญาณเมื่อเคลื่อนมาถึง
ชั้นที่ต้องการ ชายหนุ่มก้าวออกจากลิฟต์แล้วเดินดุ่มตรงไปยังห้อง
ทำงานที่อยู่ด้านในสุด ใบหน้ายิ้มแย้มอารมณ์ดี ทำเอาเหล่าพนักงาน
ใต้บังคับบัญชาหลายต่อหลายคนที่ได้ผ่านเหลี่ยมมองตามแผ่นหลัง
กว้างของเจ้านายอย่างแปลกใจ โดยเฉพาะพนักงานคนล่าสุดที่ถึงกับ

หยุดชะงักก็แล้วหันขวับมาหรือตามอง ขณะที่อิติก็หยุดเอ่ยทักเช่นกัน
“อรุณสวัสดิ์ครับคุณศศิ์ วันนี้ชุดสวยดีนะคะ”

“คะ?” อีกฝ่ายอุทานเสียงหลงอย่างตกใจกลางเหลียวมองรอบตัวเล็กน้อย พอเห็นว่าไม่มีใครนอกจากตัวเองก็จิ้มนิ้วเข้าหากอก แล้วร้องถามกลับอย่างงุนงง

“บอส...ทักศศิ์หรือคะ”

“ครับ” igit รับคำเสียงกล้วหัวเราะ มองหน้าเลขานุการสาวใหญ่ที่ทำงานให้เดอะแกรนด์เวิร์กซ์มานาน ตั้งแต่ตอนที่เขาเข้ามาฝึกงานเป็นพนักงานเซ็นกระดาษช่วงมัธยมปลาย รวมๆ ก็เป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

“วันนี้บอสมาแปลก ดูอารมณ์ดีพิกลนะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ ขบขันกับคำเปรียบเปรยที่อีกฝ่ายใช้อธิบายอาการของเขา ‘พิกล’ ดูเหมือนจะไม่ได้เอาไว้ใช้กับคนปกติสักเท่าไร

“เพิ่งรู้จะครับว่าการที่ผมอารมณ์ดีนี่ไม่ใช่เรื่องปกติ”

“แหม แกล้งถามหรือไงคะ” คนเป็นลูกน้องค่อนข้างอดทนทำตามตาปะหลังปะเหลือกมองเจ้านายที่ดูเหมือนจะไม่ได้เอาไว้อใช้กับคนปกติสักเท่าไร

ขณะที่อิติหลุดหัวเราะ “ทำไมครับ ผมดูอารมณ์เสียตลอดเลยหรือ”

“ก็ไม่เชิงหรอกคะ ส่วนใหญ่บอสชอบทำหน้าที่ มั่นเฉยๆ ทำให้บอสดูเหมือนอารมณ์ไม่ดีตลอดเวลา แต่วันนี้กลับเดินยิ้มมาแต่ไกลสามารถมองเห็นได้ในระยะสิบเมตร ศศิ์ก็เลยแปลกใจนิดหน่อย”

“นี่หน้าตาผมดูออกกว่าอารมณ์ดีขนาดนั้นเลยหรือครับ” igit ชักถามด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ไม่ถือสากับการซักไซ้จากอีกฝ่าย

“ก็ใช่ละสิคะ ไม่อย่างนั้นศศิ์ไม่ตกใจขนาดนี้หรอกคะ แหมบอสยังเอ่ยทักศศิ์ก่อนอีกด้วยทั้งที่ปกติแค่พยักหน้ารับเพียงอย่างเดียว แบบ

นี่แปลว่าต้องมีเรื่องดีแน่ๆ เลย”

“ผมก็ว่าตัวเองปกตินะ” เขายิ้มบางๆ ก่อนเอ่ยบอก

“นั่นถ้าหากว่าคุณศศิ์หายตกใจเมื่อไหร่ ผมขอกาแฟใส่น้ำตาลสองช้อนแก้วหนึ่งนะครับ”

“คะ? น้ำตาลสองช้อนหรือคะ” เลขานุการสาวใหญ่แต่ยังโสด สนุกยกมือขึ้นทาบอกด้วยท่าที่ตกใจ “ยิ่งบอสสั่งแบบนี้ ศศิ์ก็ยิ่งอยากรู้ว่าเรื่องอะไรถึงได้ทำให้บอสเป็นแบบนี้ ปกติศศิ์เห็นดื่มแต่กาแฟดำขมๆ”

“เฮ้ ร่างกายผมจะต้องการความหวานบ้างไม่ได้หรือครับ”

“ได้ค่า แต่มันแปลกๆ”

ธิดิหัวเราะอารมณ์ดีเมื่อเห็นท่าทีของเลขานุการสาวที่ทำหน้านี้ดูกังวล อยากรู้เรื่องราวของเขาเสียมากมาย เขาจึงเฉไฉไปเรื่องอื่น

“ผมไปเซ็นเอกสารก่อนดีกว่าครับ เห็นว่ากองรออยู่หลายแฟ้มเลย”

“แหม พอถูกศศิ์ชักเข้าหน่อยก็เปลี่ยนเรื่องเลยนะคะ” หญิงสาวเอ่ยกระแนะกระแหนพร้อมกับการทำตาค้อนขวับอย่างไม่จริงจังนัก

“ทีมสถาปนิกของวราเรสซิเดนซ์ส่งแปลนงานมาหรือยังครับ”

“ยังเลยคะ บอสจะให้ศศิ์ส่งอีเมลทวงถามไหมคะ”

“กำหนดส่งงานเขาเมื่อไหร่ครับ” ธิดิเอ่ยถามอย่างครุ่นคิด

“อีกหนึ่งสัปดาห์คะ”

“นั่นไม่เป็นไรครับ ขอบคุณมาก” ธิดิบอก โดยไม่ลืมกำขยับเลขานุการส่วนตัวอีกครั้ง

“คุณศศิ์อย่าลืมกาแฟดำ น้ำตาลสองช้อนของผมด้วยนะครับ”

“ได้ค่า” อีกฝ่ายรับคำแข็งขัน แต่ไม่วายพิมพ์คำสั่งขอสั่งเกต

“แหม ศศิ์ละอยากรู้จังเลยว่าบอสอารมณ์ดีแบบนี้ได้เพราะใคร”

ธิดียิ้มให้แก่คำคาดเดาของลูกน้องสาว ก่อนเดินออกมาโดยไม่
ได้พูดอะไร พลันเรื่องราวที่เขาคาดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาอารมณ์ดี
ก็กลับเข้ามาในความคิด

‘พ่อจะไม่ถามแกหรือจนกว่านี่มันเรื่องอะไร แต่พ่ออยากรู้ว่าแก
จะแก้ปัญหานี้อย่างไรมากกว่า’ เสียงเข้มๆ ของเดซาเอ่ยถามหลังดู
รูปถ่ายของเขากับลลิสลาในสมาร์ทโฟนที่วิยะดายื่นส่งให้

ก่อนธิดีซึ่งแสสร้งยื่นทำหน้าสลดจะรีบตักปากรับคำด้วยกิริยา
คล้ายจำยอม

‘ผมยินดีรับผิดชอบครับพ่อ’

‘รับผิดชอบ!’ มารดาอุทานเสียงดังลั่น ‘รับผิดชอบอดีตคุณั้นที่
ลูกไม่เคยไต่ถามยังคงยแต่ผลักไสจนหนูลลิสต้องถอนหมั้นนะหรือ
มันไม่ดูแปลกๆ ไปหน่อยหรือไง’ วิยะดาคำนข้อเสนอของเขาแบบ
หัวชนฝา ดูได้จากใบหน้าที่จัดที่หากจับเขาฟาดกันได้แบบเด็กๆ คงทำ
ไปแล้ว แต่ธิดีก็เอาน้ำเย็นเข้าลูบโดยการยืนยันจะรับผิดชอบแบบ
หัวชนฝาเช่นเดียวกัน

‘ผมยอมรับผิดชอบทุกอย่างครับแม่’

‘แต่แม่ว่ามันดูจะหายไปหน่อย หนูลลิสเขามีคนที่คบหาพูดคุย
กันอยู่แล้ว’ วิยะดายังคงไม่เห็นด้วย เนื่องจากพ่อได้ยื่นข่าวคราวของ
ลลิสลาแว่วเข้าหูอยู่บ้างว่าหญิงสาวกำลังคบกับทายาทเจ้าของร้านเพชร
แห่งหนึ่ง

‘ผมรู้ครับ แต่ถ้าแม่อยากให้ผมเฉยๆ กับเหตุการณ์ครั้งนี้ ก็ได้
นะครับ’

‘ได้ยังไงกัน เรามีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหนูลลิสไปแล้ว’ วิยะดา
โวยวาย

ขณะที่ธิดีนึกขุ่นในใจ เขาถนัดเรื่องปั่นหัวให้มารดาสับสนนักละ
‘อ้าว แล้วคุณจะให้ลูกทำยังไง มันจะรับผิดชอบก็ไม่เอา พ่อมัน

จะทำเป็นไม่สนใจ คุณก็ไม่เอาอีก’ เดชาเอ่ยถามคนเป็นภรรยาเสียง
เรียบเรื่อย พลางมองหน้าลูกชายอย่างรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว เห็น
แววตาของลูกชายกล่าวขอบคุณอยู่ในใจ เพราะถ้าขึ้นพุดออกมาได้ดังๆ
คงได้ถูกวิยะดาวันอีกรอบแน่

‘ผมพร้อมจะทำทุกอย่างตามที่แม่ต้องการ ถ้าแม่อยากให้ผม
รับผิดชอบ ผมก็ยินดี แต่ถ้าแม่ไม่อยากให้ผมไปยุ่งเกี่ยวกับลลิต ผมก็
ทำให้ได้ครับ’

‘แล้วแบบนี้ฉันจะมองหน้ากันติดได้ยังไง ไปปีที่รู้ว่าครอบครัวของ
เราสนิทกัน ขึ้นไปปีไม่รับผิดชอบ แม่คงมองหน้าคุณอลิสซ่าไม่สนิทใจ
โอ๊ย แม่ละปวดหัวกับเราจริงๆ เลย’

‘ผมขอโทษครับแม่’ ฐิติกระพุ่มมือขึ้นไหว้มารดา ดวงตาคมหม่น
แสงลงอย่างสำนึกผิด ในขณะที่เดชาจับตามองการกระทำของลูกชาย
อย่างนึกหมั่นไส้ เพราะรู้ดีว่านั่นเป็นเพียงมารยาทชายที่อีกฝ่ายสร้างขึ้น
เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการเท่านั้น

‘แล้วเรื่องมันเป็นมายังไงล่ะ ทำไมหนูลลิตถึงไปอยู่ที่ห้องแก่ได้’

เขาเหลือบตาขึ้นมองบิดาที่เอ่ยถามแล้วเอ่ยตอบเสียงหนักแน่น
ทั้งที่รู้ว่าท่านไม่เชื่อคำพูดของเขาแม้สักนิด ‘เราบังเอิญเจอกันที่ผับ
ผมเห็นเขาถูกผู้ชายที่ไหนไม่รู้ลากขึ้นรถจึงเข้าไปช่วย แล้วพาไปนอน
พักที่โรงแรม เราต่างเมากันทั้งคู่ ภาพเลยออกมาอย่างที่เห็นครับพ่อ’

จัดฉาก...เขารู้ว่าบิดาต้องคิดแบบนี้

‘ถ้าทุกอย่างมันเป็นอย่างภาพที่ออกมาจริง มันก็ไม่ต้องรับผิดชอบ
ขอการกระทำของตัวเอง ไซ้ใหม่คุณ’ เดชาโยนหินถามทางอย่างขอ
ความคิดเห็นถึงบังคับอยู่กลางๆ

ภรรยาที่มีสีหน้าหนักอกหนักใจและมองไม่เห็นหนทางจะทำ
อย่างไรได้จึงกระแทกเสียงตอบอย่างขุ่นเคืองใจ

‘มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละค่ะ!’ วิยะดาตอบด้วยใบหน้าบึ้งตึง

ด้วยเพราะกังวลกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ‘แต่คงต้องไปเสียดายเอาอีกที ว่าทางฝ่ายหญิงเขาจะว่าอย่างไร ลูกชายเราเคยทำร้ายจิตใจลูกสาว เขาเสียขนาดนั้น’

‘นี่ตกลงว่าคุณจะเข้าไปสู้ออกหลักฐานให้ไปฟ้องไหม’

‘ค่ะ’

เยส! วิตติอุทานดังลั่นอยู่ในใจ เมื่อหมอกทุกตัวบนกระดาน เคลื่อนไปตามทางที่วางไว้แทบทุกอย่าง แล้วที่นั่นลิลิาก็จะได้อีกว่า คนอย่างเขา ‘เจ้าเล่ห์’ ได้มากกว่าที่อีกฝ่ายคิดเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งนั่นก็คือตัวเธอ

แสงแดดอุ่นร้อนในยามสายที่ส่องลอดเข้ามาทางบาน

หน้าต่างต้องกระทบกับเรือนร่างแบบบางในชุดอยู่บ้านสบายๆ อย่าง เสื้อยืดและกางเกงยีนขาสั้นตัวเล็ก ลิลิสากำลังนั่งเซ็นเอกสารอยู่ที่โต๊ะ เขียนหนังสือริมหน้าต่างด้วยท่าที่คร่ำเคร่งทั้งที่เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ อันที่จริงเธอควรได้พักผ่อน แต่เนื่องด้วยโพรเจกต์งานชิ้นสำคัญที่รออยู่ ทำให้เธอนิ่งดูตายไม่ได้

หญิงสาววางปากกาในมือลงแล้วหันไปเปิดอ่านเอกสารอีกใ้ใหญ่ ที่เลขานุการสาวจัดการพิมพ์มาให้พลางกดเมาส์ดูแปลนงานจากทีม สถาปนิกบนจอคอมพิวเตอร์พกพาตรงหน้า เพื่อศึกษารายละเอียดของงานอย่างตั้งอกตั้งใจ เนื่องจากเธอต้องลงมาดูแลงานนี้ด้วยตัวเอง เพราะเป็นโพรเจกต์ร่วมลงทุนที่ใหญ่ที่สุดในรอบปี และด้วยความไม่ถนัดทำให้ผู้บริหารสาวต้องพยายามมากขึ้น โดยการอ่านทวนเอกสาร ซ้ำไปซ้ำมาจนกว่าจะเข้าใจ

ครี๊ด

ลิลิสาละสายตาจากร่างตรงหน้าหันไปมองโทรศัพท์มือถือที่ กำลังสั่นอยู่ใต้กองเอกสาร มือเล็กหยิบแฟ้มงานที่กองทับถมกันออก

ก่อนตัดสินใจต้อนรับสายเมื่อเห็นว่าเป็นสายเรียกเข้าจากคนคุ้นเคยอย่างราเชนทร์ ผู้บริหารโรงแรมหรู่มากประสบการณ์ ซึ่งเป็นลูกชายเพื่อนร่วมธุรกิจของบิดาที่มีอายุมากกว่าเธอเกือบสามปี เขาเป็นคนเก่งที่คอยให้คำปรึกษาเรื่องงานกับเธอเรื่อยๆ ลลิสาก็นับถือเขาเช่นพี่ชายคนหนึ่ง แม้ว่าเขาจะไม่ได้คิดกับเธอเช่นน้องสาวก็ตาม แต่ดีที่ราเชนทร์วางตัวดี ไม่ได้รุกหนักอย่างไร้เหตุผลที่ตามเกาะแกะเธอจนเป็นข่าวครึกโครม ลลิสาก็วางใจและคบหากับเขาอย่างไม่รู้สึกอึดอัดมากนัก

“สวัสดิ์คะคุณเชนทร์ โท. हालิสมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“นี่ถ้าไม่มีธุระ ผมคงโท. หากคุณลลิสไม่ได้ใช่ไหม” ปลายสายทำน้ำเสียงกระแจะกระงอดน้อยใจอย่างไม่จริงจังกนัก เมื่อถูกเธอทักเสียเป็นทางการ

“ได้สิคะ แต่ทุกครั้งที่คุณเชนทร์โท. มากก็เพราะเรื่องงานตลอด ลลิสก็เลยนึกว่าครั้งนี้จะเป็นเรื่องงานด้วย เลยถามออกไปแบบนั้น”

“อ่า จริงด้วยสิครับ ผมก็ลืมไปเลยแฮะ” ลลิสายิ้ม เมื่อได้ยินน้ำเสียงรู้สึกผิดจากเขา “ว่าแต่วันนี้คุณลลิสยุ่งหรือเปล่าครับ”

“นิดหน่อยคะ คุณเชนทร์มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมว่าจะชวนคุณลลิสมาดินเนอร์ด้วยกันเย็นนี้นะครับ พอดีวันนี้ที่โรงแรมมีโชว์ฟุแฟนซีนานาชาติ”

“น่าเสียดายจัง พอดีลลิสต้องเตรียมเอกสารเข้าประชุมนะคะ เป็นครั้งหน้าได้ไหม” ลลิสบอกอย่างรักษาน้ำใจ ขณะที่ปลายสายรีบรับคำอย่างไม่เข้าซี่

“ได้สิครับ แต่คุณลลิสรับปากแล้ว ครั้งหน้าห้ามเบี้ยวนะครับ”

“คะ ไม่เบี้ยวแน่นอน” ลลิสรับคำเสียงใส ก่อนที่ชายหนุ่มจะชวนเธอคุยต่ออีกชั่วคราวแล้วกดวางสายไปเพราะมีประชุมพนักงานประจำสัปดาห์ หญิงสาวจึงหันกลับมาอ่านเอกสารสลัดกับดูภาพร่าง

โครงสร้างวีรธรรตบนหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ท่ามกลางเข็มนาฬิกา
ซึ่งบอกเวลาที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไปรอบแล้วรอบเล่า

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้นเรียกให้ลลิสาละสายตาจากงาน ก้ม
มองนาฬิกาดิจิทัลตรงมุมจอคอมพิวเตอร์ที่แสดงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา
ตรง ก่อนเอนตัวพิงพนักเก้าอี้อย่างเหนื่อยล้า

“ลลิส นี่แม่เองนะลูก ขอเข้าไปหน่อยได้ไหมจ๊ะ” เสียงอลิสาดัง
ขึ้นหลังประตูไม้บานใหญ่ เรียกให้คนเป็นบุตรสาวหมუნเก้าอี้ที่นั่งอยู่
หันไปมอง ก่อนส่งเสียงตอบรับออกไป

“ได้ค่ะแม่ เข้ามาได้เลยค่ะ” ลลิสาบอก ก่อนประตูห้องนอนจะ
เปิดออก เผยให้เห็นร่างเล็กของคนเป็นมารดาเดินนำสาวใช้ที่ถือถาด
ใส่ของว่างตามมาเสิร์ฟ

“เป็นไงบ้าง ทำงานเหนื่อยไหมลูก” เสียงนุ่มเอ่ยถามอย่าง
ห่วงใย ขณะที่ลลิสายกแขนขึ้นโอบรอบเอวมารดา แล้วซุกใบหน้าเข้ากับ
ลำตัวอีกฝ่ายอย่างอดอ้อน

“นิดหน่อยค่ะแม่ แต่พอเห็นหน้าแม่ปุ๊บก็หายเหนื่อยเลย”

“แหม ซื่ออ่อนจริงนะ” อลิสาย่นจมูกใส่บุตรสาวพร้อมกับยกมือ
ขึ้นลูบศีรษะอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู

“แม่เอาขนมกับน้ำผลไม้มาให้ฉันนะ ทานรองท้องสักหน่อยจะได้
มีแรงทำงานต่อ” อลิสาเอ่ยบอกพลางหันไปพยักหน้าให้สาวใช้ วาง
ถาดขนมลงบนโต๊ะเล็กใกล้ๆ

หญิงสาวจึงคลายอ้อมแขนออกแล้วหันไปหยิบคุกกี้เม็ดมะม่วง-
หิมพานต์ใส่ปากเคี้ยวก่อนชมเปาะ

“หือ อร่อยจังเลยค่ะ”

“ถ้าอร่อยก็กินเยอะๆ เลยจ๊ะ แม่ทำใส่ขวดโหลไว้ให้อีกเยอะ
เลย” อลิสาบอกเอาใจ เพราะรู้ว่าลูกสาวชอบรับประทานขนมคุกกี้เป็น

ของว่าง แต่กินเยอะเท่าไรก็ไม่ยักรอ

“แล้วนี่ลูกจะลงไปทานข้าวกลางวันข้างล่างพร้อมแม่กับพ่อไหม หรือจะให้แจ่มยกขึ้นมาให้ข้างบน”

“ให้แจ่มยกมาให้ดีกว่าค่ะ หนูไม่แน่ใจว่างานจะเสร็จกี่โมง”

“ได้จ้ะ ฉันเดียวแม่ทำไข่ตุ๋นใส่แครอทให้นะ” อลิสาบอกอย่างใจดี มองลูกสาวที่หีบขนมเข้าปากขึ้นแล้วขึ้นเล้าอย่างเอ็นดู

“ขอบคุณนะคะแม่”

“จ้ะ เออ แม่ว่าจะถาม”

“ถามอะไรคะ” ลลิสาลึกคิ้วสูงมองหน้ามารดา

“ก็ข่าวคราวตารรสนะสิ พี่เขาได้โทร. หาลูกบ้างหรือเปล่า เจียบหายไปแล้ว”

“ไม่ได้โทร. นะคะ แต่น่าจะยุ่งเรื่องงานนั่นแหละค่ะ เพราะ ลลิสจำได้ว่าครั้งล่าสุดที่คุยกัน พี่เธอบอกว่าจะมีกองถ่ายภาพยนตร์ จากต่างประเทศมาเข้าพักและขอใช้สถานที่ในโรงแรมถ่ายทำภาพยนตร์ ด้วย สงสัยจะยุ่งนะคะ” ลลิสตอบให้มารดาคลายกังวล หลังจำได้ราวๆ ว่าพี่ชาย ้วยสามสิบสี่ปี ผู้ซึ่งนั่งเก้าอี้ผู้บริหารโรงแรมวราเรสซิเดนซ์ สาขาภูเก็ตเคยเปรยเอาไว้ ครั้งที่กลับมาพักผ่อนเมื่อเดือนที่แล้ว

“ฉันก็คงยุ่งจริงๆ แต่ก็น่าจับมาตีกันเสียให้เซ็ด ชอบเจียบไปเฉยๆ แบบนี้ พานทำให้แม่เป็นห่วง”

ลลิสหัวเราะอย่างนึกขัน ขณะมองใบหน้าเช่นเขี้ยวจริงจังของมารดา “แม่จะดีพี่เธอรศที่อายุสามสิบกว่านี่นะคะ”

“ใช่ ดีหมดนั่นแหละ เพราะต่อให้ลูกจะโตแค่ไหนก็ยังเป็นเด็ก ในสายตาแม่อยู่ดี”

“ฉันดีให้แรงๆ เลยนะคะแม่ โทษฐานที่หายไปเป็นเดือน” ลลิสายิ้มตาหย้อยอย่างนึกสนุก เมื่อคิดภาพพี่ชายตัวสูงถูกมารดาพาดกันแรงๆ จนร่องโอดโอยเหมือนเมื่อครั้งที่แย่งของเล่นกับเธอตอนเด็ก

“ได้สิคะ” อลิสารับคำก่อนบอก “นั่นลลิสทำงานต่อเถอะลูก แม่ไม่กวนแล้ว”

“คะ” ลลิสยิ้มหวานให้มารดา พร้อมกับที่โทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่บนครีดยืนขึ้นมาอีกครั้ง หญิงสาวจึงเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมาดู แล้วก็ขมวดคิ้วมุ่นมองตัวเลขสีบหลักที่โชว์อยู่บนหน้าจออย่างแปลกใจ เพราะไม่คุ้นเคยจึงยังลังเลไม่ยอมกดรับ จนอลิสที่กำลังจะเดินออกไปต้องร้องทักท้วง เมื่อเห็นลูกสาวเอาแต่นั่งนิ่ง มองโทรศัพท์มือถือในมือ

“ลลิส มีสายเข้านะลูก ไม่รับหรือไง”

“เบอร์แปลกนะคะแม่ ไม่คุ้นเลย”

“ลูกน้องเราหรือเปล่า ดูลิยังไม่กตวางเลย สงสัยจะมีธุระ หรือเป็นที่ชายเรา”

“ไม่แน่ใจสิคะ” หญิงสาวตอบก่อนจะยอมกดรับสาย เมื่อสายเรียกเข้าสั้นซ้ำอีกครั้งอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะยอมกดวางง่าย ๆ ลลิสากรอกเสียงลงไปอย่างสุภาพ แล้วรอฟังปลายสายอย่างใจจดใจจ่อ

“สวัสดีค่ะ ลลิสาทุดค่ะ”

“คิดถึงจัง”

“คะ?” หญิงสาวอุทานอย่างแปลกใจ ทำเอามารดาที่กำลังจะเปิดประตูเดินออกไปหันขวับมาเลิกคิ้วมอง

“ไม่ได้เจอกันแค่ไม่กี่วัน ลืมสามีตัวเองได้ยังไง”

“นี่คุณ!” ลลิสาแหงนหน้าที่จำเสียงปลายสายได้ ก่อนจะลดเสียงพูดลง กลั้วว่ามารดาที่ยืนรื้อจะเดินย้อนกลับเข้ามาซักถาม “คุณอย่ามาพูดจาพล่อยๆ แถวนี้นะ”

“สามีคิดถึงภรรยาเป็นการพูดจาพล่อยๆ ตรงไหน” ปลายสายยียวน

ขณะที่ลลิสาหันไปมองประตูที่เปิดลงอย่างคนมีชนักติดหลัง

ก่อนจะกรอกเสียงหัวลงไป

“ถ้าคุณจะโทร. มาด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนี้แล้วละก็ ฉันขอวางสายนะ”

“ลองวางดูสิ ผมจะไปบอกคิดถึงคุณถึงบ้านเลยคอยดู” ธิตีขู่และลลิสารู้ว่าเขาจะทำจริงๆ หากเธอกดวาง

“แล้วคุณโทร. หาฉันทำไม มีอะไรหรือเปล่า”

“พูดจาหัวงั่งเลยนะครีบ นี่ยากให้ผมไปหาจริงๆ ไซ้ใหม่”

ลลิสาน้ำมูกแน่น ก่อนจะเอ่ยถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงอ่อนลงอย่างชัดเจน ทำไมเธอต้องมาถูกเขาไล่บี้นี้ด้วยนะ

“โทร. มามีอะไรหรือคะ” เธอกัดฟันพูด ไม่อยากญาติดีกับคนที่ทำร้ายจิตใจกันสักนิด

“พูดแบบนี้ค่อยฟังรีนหนูหน่อย”

ลลิสาทำหน้ายุ่งใส่โทรศัพท์มือถืออย่างไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่านั้น ยามได้ยินปลายสายเอ่ยชมอย่างพึงพอใจ ผิดกันกับตัวเธอลิบลิ้น เธอจำใจพูดต่างหาก

“ตกลงคุณโทร. มาเพื่อที่จะกวนประสาทฉันแค่นี้หรือ...คะ”

“กวนประสาทที่ไหน ก็บอกว่าคิดถึงไง คิดถึงเมีย” ธิตีบอกเสียงหวาน

ลลิสารู้สึกอินไปกับคำพูดของเขาสักนิด แม้จะมีอาการใจกระตุกเพราะไม่เคยคุ้นกับคำพวกนั้นไปบ้างก็ตาม แต่ก็แค่แวบเดียวเท่านั้น ก่อนจะตอกกลับไปอย่างไม่ยอมตกเป็นลูกไล่ของเขาอีกง่ายๆ “นอนด้วยกันแค่ครั้งเดียว เรียกว่าเมียได้แล้วหรือ”

“คุณเม้าจะตาย รู้ได้ไงว่าครั้งเดียว” ธิตีสวนกลับทำเอาคนถามถึงกับอึ้งไป เธอแค่จะตอบโต้เขาบ้าง แต่ไม่คิดว่ามันจะเป็นการพูดเข้าตัวเองแบบนี้

“นี่! ถ้าคุณจะโทร. มาเพื่อพูดแต่เรื่องแบบนี้ ฉันจะวางสายจริงๆ

แล้วนะ” ลลิส้าพูดเสียงแข็ง แต่ดูเหมือนนิตติจะไม่สนใจกลับเอ่ยแจ้งความประสงค์ของตัวเองต่อ โดยไม่รับรู้ถึงความรู้สึกกระอักกระอ่วนใจของเธอเพราะคำพูดห่ามๆ จากปากตัวเองสักนิด

“ผมจองตัวดินเนอร์บนเรือสำราญเอาไว้ ออกมานั่งกินข้าวเป็นเพื่อนหน่อยสิ”

“ฉันไม่ว่างค่ะ มีงานต้องทำเยอะเยอะ” ลลิส้าปฏิเสธทันทีวันโดยไม่หยุดคิดแม้สักวินาทีเดียว

“จ้ะเดี๋ยวผมเข้าไปรับที่บ้าน”

“เอ๊ะ! คุณนี่ยังไง ฉันบอกว่ามีงานต้องทำนะ”

“ตอนนี้อยู่ที่ทำงานไปสิ ผมจะเข้าไปรับตอนเย็น”

“ฉันไม่ว่างค่ะ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหนทั้งนั้น” ลลิส้ากัดฟันพูดอย่างพยายามระงับอารมณ์ เกลียดความหน้ามึนของนิตติสุดใจ เธออุตุส่าห์ดีใจเรื่องที่เขาหายหน้าไปแล้วแท้ๆ แต่กลับต้องมากังวลใจเพราะการกลับมาอย่างกะทันหันของเขาอีกครั้ง “คุณไปชวนผู้หญิงในสต็อกของคุณดีกว่านะ อย่าเสียเวลากับฉันเลย”

“ผมไม่เคยคิดว่าการโทร. มาคุยกับคุณจะเป็นการเสียเวลาเลยสักนิด ผมมีเวลาให้คุณเสมอ”

“แต่ฉันไม่ต้องการนี่คะ เก็บเวลาของคุณไปยุ่งกับผู้หญิงคนอื่นได้ไหม”

“สงสัยว่าคุณจะลืมที่ผมบอกไปอย่างนะลลิส”

ลลิส้าแหม่ปากแน่น กังวลทุกครั้งที่ได้ยินคำพูดทำนองนี้จากนิตติ พลังเงี้ยวหูฟังคำพูดของเขาอย่างใจจดใจจ่อ “ยิ่งคุณพยายามเพ็ดตัวออกห่างจากผมเท่าไร ผมก็จะยิ่งเข้าหาคุณมากขึ้นเท่านั้น”

“ผมอยากกินข้าวกับคุณ เย็นนี้เจอกันตอนสิบแปดนาฬิกาที่...” ชายหนุ่มบอกสถานที่เสร็จสรรพด้วยท่าที่ไม่ทู่ท้อหรือน เป็นลลิส้าเสียอีกที่กระวนกระวาย

“ฉันไม่ว่าง”

“ถ้าไม่อยากจะให้เรื่องของเราเลยเกิดก็อย่าขัดใจผมนัก ถ้าทำให้ผมไม่พอใจ ผมอาจจะเอาเรื่องของเราไปบอกพ่อแม่คุณก็ได้”

“นี่คุณขู่ฉันหรือ”

“มันอาจจะเป็นแค่การขู่เฉยๆ หรืออาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของคุณ” ลลิสากลอกตาอย่างคิดไม่ตก นี่เธอมาถึงจุดที่ต้องวิงวอนคนที่ตัวเองเคยวิงตามได้อย่างไร

“แต่เราไม่ควรเจอกันอีก”

“แต่ผมอยากเจอคุณนี่ จะทำยังไงดีล่ะ”

คำตอบแสนกวนและแสนเอาแต่ใจของธิดิทำให้ลลิสากลอกตาอยากจะทำกรีดให้ลั่นห้อง

“แต่ถ้าคุณไม่ว่างออกมาเจอผมจริงๆ เดี่ยวผมไปหากี่ได้นะ”

“ฉันว่าเรื่องของเรามันควรจะจบไปตั้งแต่วันนั้นแล้วนะ”

“ผมต้องเข้าประชุมแล้วละ” ปลายสายเปลี่ยนเรื่องคุยกะทันหัน ทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเธอเลย

“นี่คุณฟังฉันบ้างหรือเปล่า”

“ตกลงว่าเย็นนี้เจอกันนะครับ”

“นี่!” ลลิสากลอกตาเสียง เตรียมจะวินโศกเขาเต็มทีเพราะหมดสิ้นความอดทน แต่ดูเหมือนธิดิจะรู้ทัน เขาถึงได้กดวางสายอย่างทันท่วงที่ไม่รอฟังคำบริภาษจากหญิงสาวที่ทำได้แค่นั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มองหน้าจอโทรศัพท์มือถือในมืออย่างขัดอกขัดใจที่ไม่สามารถเอ่ยปฏิเสธหรือคัดค้านอะไรได้เลย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอจะยอมตกเป็นเบี้ยล่างของเขาเพียงฝ่ายเดียว

มือเรียวกดปุ่มปิดเครื่องแล้วเก็บใส่ลิ้นชักก่อนคว้าแฟ้มงานขึ้นมาเปิดอ่านแล้วเริ่มต้นทำงานอีกครั้ง วาดหวังให้ความยุ่งจากกองเอกสารช่วยลบเลือนความกังวลใจกับคำพูดกึ่งขู่จากธิดิ รวมไปถึง

ความรู้สึกแปลกๆ ที่พยายามซุกซ่อนไว้นั้นด้วย

เธอเองก็อยากจะลองดูเหมือนกันว่าถ้าเธอไม่ไปตามนัดของเขา
จะเกิดอะไรขึ้น!